

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE

Palma 2018

*Escriure és un ofici,
s'aprèn escrivint.*

Simone de Beauvoir

(1908-1986) Novel·lista i intel·lectual francesa

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE 2018

Aquesta obra la formen treballs que provenen de dues activitats de Palma Educa:

RECULL DE LITERATURA 2018

És una proposta de l'Àrea d'Educació i Esports,
adreçada a l'alumnat de Secundària

i

23a FOTO JOVE

És una activitat ideada i coordinada per Pilar Negredo Olalla.

Foto de la portada: Aina Saumell Martorell

© Ajuntament de Palma, 2018

Disseny i maquetació: Gráficas Planisi

www.palmaeduca.cat

ÍNDEX

Salutació

12

Recull de Literatura Jove. Palma 2018. Centres i professorat participants

13

23ª Foto Jove. Centres i professorat participants

14

Literatura Jove

1r ESO

Rutina

Joan Baos. *IES Joan Alcover*

18

Els viatges de la taula

Julio Bono. *IES Joan Alcover*

20

Records

Maria Ceballos Llobet. *CC Santa Mònica*
22

Un viatge a la infància

Catalina M. Ferrer. *IES Joan Alcover*
24

2n ESO

Els meus bells records

Paula de Juan Guasp. *La Puríssima*
29

El misteri del menjar mallorquí

Selena Sánchez Salamanca. *Col·legi Jesús Maria*
32

3r ESO

Les branques del roure blanc

Lluc Guasp Coll. *La Puríssima*
36

Raphael Acker

José María Martínez Gutiérrez. *La Puríssima*
38

Cartes de Reims

Kristian Milanov Ivanov. *IES Joan Alcover*

42

Som Art

Maria Quintanilla Gutiérrez. *CC Juan de la Cierva*

45

El missatge més important

Paula June Serra Gutiérrez. *La Puríssima*

47

4t ESO

El teu passat pot canviar el teu destí

Mireia Barril Gil. *Col·legi Jesús Maria*

53

Ella

Miriam Cabot Bonnín. *IES Josep Maria Llompart*

55

Confusions

Alba Cortés Cobos. *IES Josep Maria Llompart*

57

Un punyal de marbre

Eva Feliu Aréjola. *La Puríssima*

59

No hi ha temps, però sí decisions

Celia Llabrés Llovet. *La Puríssima*

63

Darrere la porta

Clara Perelló Salord. *IES Madina Mayurqa*

65

On som?

Júlia Servera Mir. *IES Madina Mayurqa*

67

Mar de llàgrimes

Maria Simonet Comas. *IES Josep Maria Llompart*

69

Passeig entre llibres

Aina Tur. *CC Santa Mònica*

72

Sensacions

Damià Vicens Ramis. *IES Josep Maria Llompart*

75

1r batxillerat

Memòries d'una sabata

Marian Ferrer. *IES Joan Alcover*

79

Parany a la memòria

Pau Fiol. *IES Joan Alcover*

82

Espurnes

Sergio Jarillo. *Col·legi Santa Mònica*

85

L'aprenent de rellotger

Carles Martínez Fuentes. *IES Josep Maria Llompart*

88

Al·lucinacions d'un boig

Taiyou Mir Kato. *IES Joan Alcover*

91

Buida

Marc Morell Crespí. *IES Josep Maria Llompart*

94

Inefable ànsia de llibertat

Natalia Opris. *IES Joan Alcover*

96

Romanial (Clam a la llibertat) (2017)

Pau Pascual. *CC Santa Mònica*

99

Flocs de neu

Maria Antònia Vercher Adrover. *IES Joan Alcover*

101

índice

2n batxillerat

Estima't

Olga Bosqued. *CC Santa Mònica*
106

Art anònim

Mar Fayas. *IES Joan Alcover*
109

El millor viatge de la meva vida

Martí Fullana Miquel. *IES Madina Mayurqa*
111

Gira-sols

Abril Pericàs. *IES Joan Alcover*
113

Índex de la 23ª Foto Jove

Fotografies i autors, per pàgina
119

SALUTACIÓ

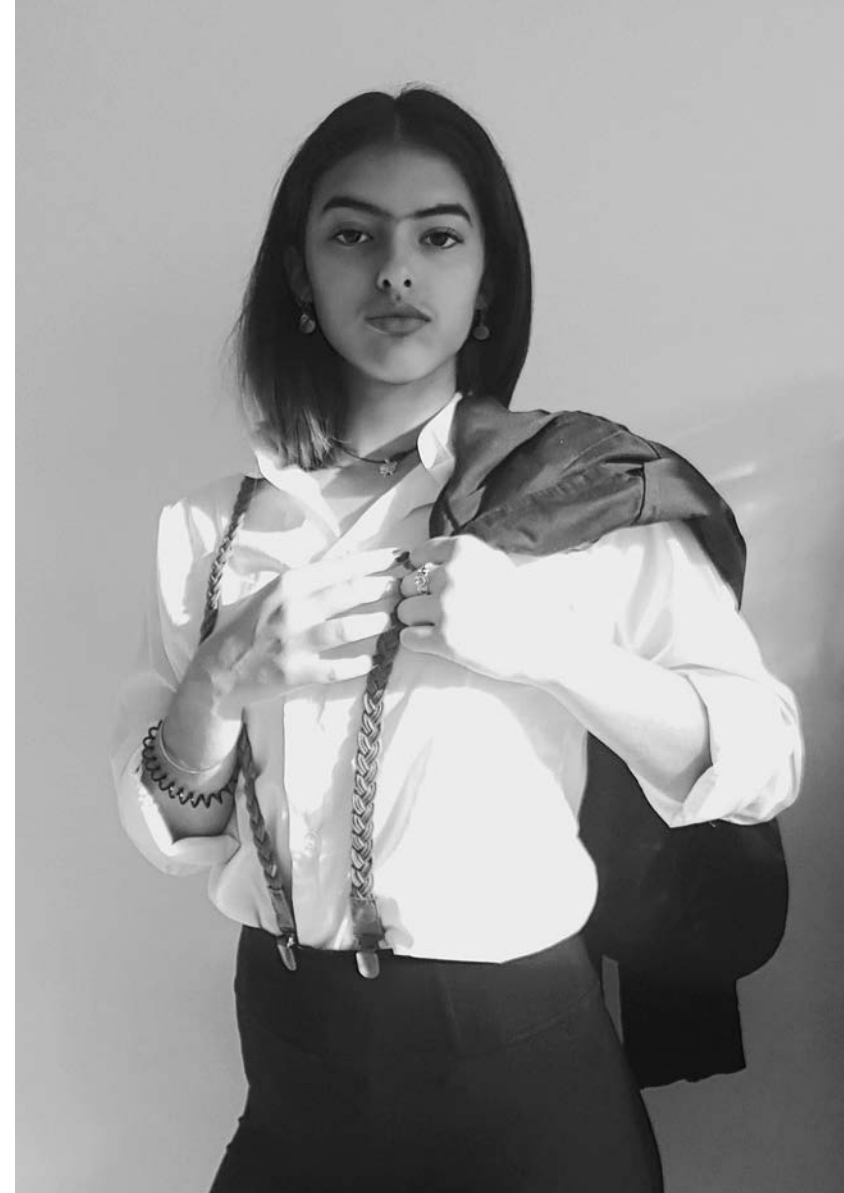
Susanna Moll Kammerich

Tinenta de Batle d'Educació i Esports

SOM A L'ENTRADA DEL RECURLL DE FOTOGRAFIA I LITERATURA JOVE 2018. A PUNT D'ASSABORIR les imatges visuals i escrites de centenars de treballs, generades per la vostra inspiració. Inspiració? “Que la inspiració ens agafi treballant” deia el genial Picasso. La inspiració pot venir de qualsevol estímul, però vol ser treballada: una primera versió, una segona ... i reposades fins l'endemà. I així fins que ens sentim a gust amb el resultat. Les fotos que veureu han tengut una proposta monogràfica: l'artista Frida Kahlo. Els seus colors, els seus símbols i les seves frases omplen les pàgines del projecte Foto Jove. Gràcies a la passió, la creativitat i la feina de Pilar Negrodo.

“La Inspiració? És al meu bloc de notes”. Ho deia el poeta Baudelaire —en el seu llibre *Consells als joves escriptors*— per significar que no confiava en un únic moment d'inspiració sinó en el treball continuat que anava apuntant als seus quaderns. És el que, tal vegada, heu fet els qui heu presentat escrits al Recull de Literatura Jove. Amb la temàtica lliure ens evocareu els records de les persones que ens deixaren o els de quan érem infants, els de contes, els de somnis, el patiment, la por, la mort, l'amor, la guerra, les persones desaparegudes al mar, les ànsies de revenja...

Tant el Recull de Literatura, com el de Foto, ens donen testimoni de la il·lusió i del treball que hi heu aportat i són un vertader regal. Des d'aquí el nostre agraïment a totes les persones que l'heu fet possible.

RECULL DE LITERATURA JOVE. PALMA 2018

CENTRES I PROFESSORAT PARTICIPANTS

CC JESÚS MARIA: Margalida Tous

CC JUAN DE LA CIERVA: Maria Antònia Bibiloni i Bonaventura Verger

CC LA PURÍSSIMA: Patrícia Guasp

CC SANTA MÒNICA: Maria Antònia Grimalt, Pilar Rodríguez, Cati Fornés, Kika Vilanova, Sianita Rosselló, Cati Alcover

IES JOSEP MARIA LLOMPART: Antònia Amengual, Antònia Ordinas, Maria de Lluc Mayol

IES MADINA MAYURQA: Lena Serra Capó, Rosa Vidal, Margalida A. Mas

IES JOAN ALCOVER: Joan Bover, Catalina Pizà. Josep Serra, Malén Alomar, Antoni Ignasi Alomar

23 FOTO JOVE 2018

CENTRES I PROFESSORAT PARTICIPANTS

SANTA MÓNICA: Elisa Pascual

IES FRANCESC DE BORJA MOLL: Sonia Castro

IES JOAN ALCOVER: Joan Bover

IES JOAN M. THOMÀS: Cristina de La Fuente i Sonia Ibáñez

IES RAMON LLULL: Ana Blesa i Víctor Palmero

STA MAGDALENA SOFÍA: M. Angustias Ortega i Leticia de la Torriente

IES JOSEP M. LLOMPART: Aurora Genérela

SAGRAT COR: Leticia de la Torriente

LYCÉE FRANÇAIS: Sylvie Huguenim

NTRA. SRA. DE LA CONSOLACIÓN DEL VIVERO:
M. Carmen Martínez i Belén Cuervo

IES ARXIDUC LLUÍS SALVADOR: Tatiana d'Agosto

ESCOLA MATA DE JONC: Clara Cabot i Aina Bauçà

CIDE: Magdalena Riudavets

IES MADINA MAYURQA: Victoria García i Miguel Cereceda

IES BINISSALEM: Berenice Estrada

IES SON PACS: Joana Cardona i Miquel

SANT JOSEP OBRER: Ginés Quiñonero

MATER MISERICORDIAE: Laura Marmol

IES JOSEP FONT I TRÍAS: Elisabeth Calvo

IES SANTANYÍ: María Rodríguez

LITERATURA JOVE

*Les paraules són
acumuladors d'energia.*

Alain Rey

Lingüista i lexicògraf francès (1928)

1r ESO

RUTINA

Joan Baos

IES Joan Alcover

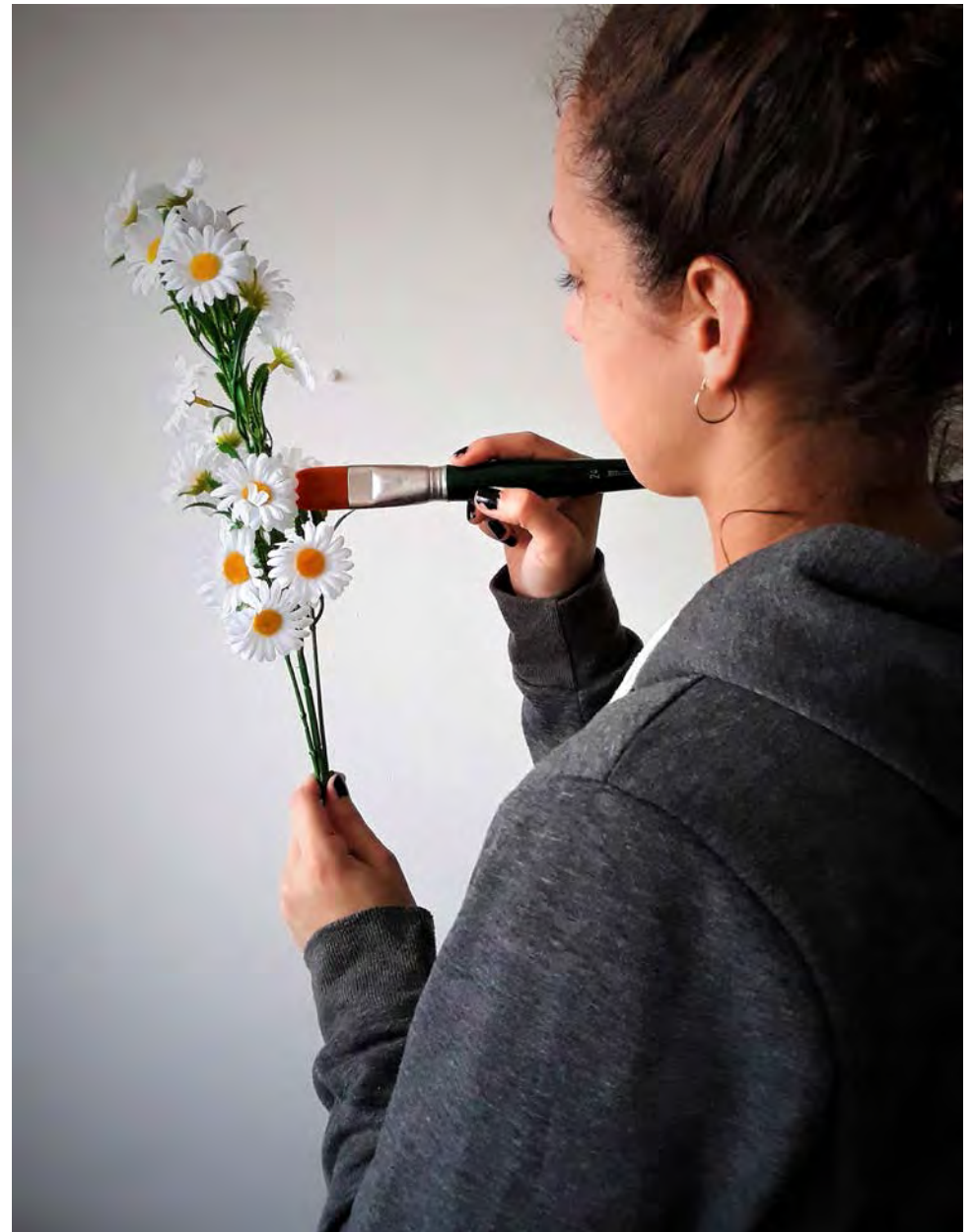
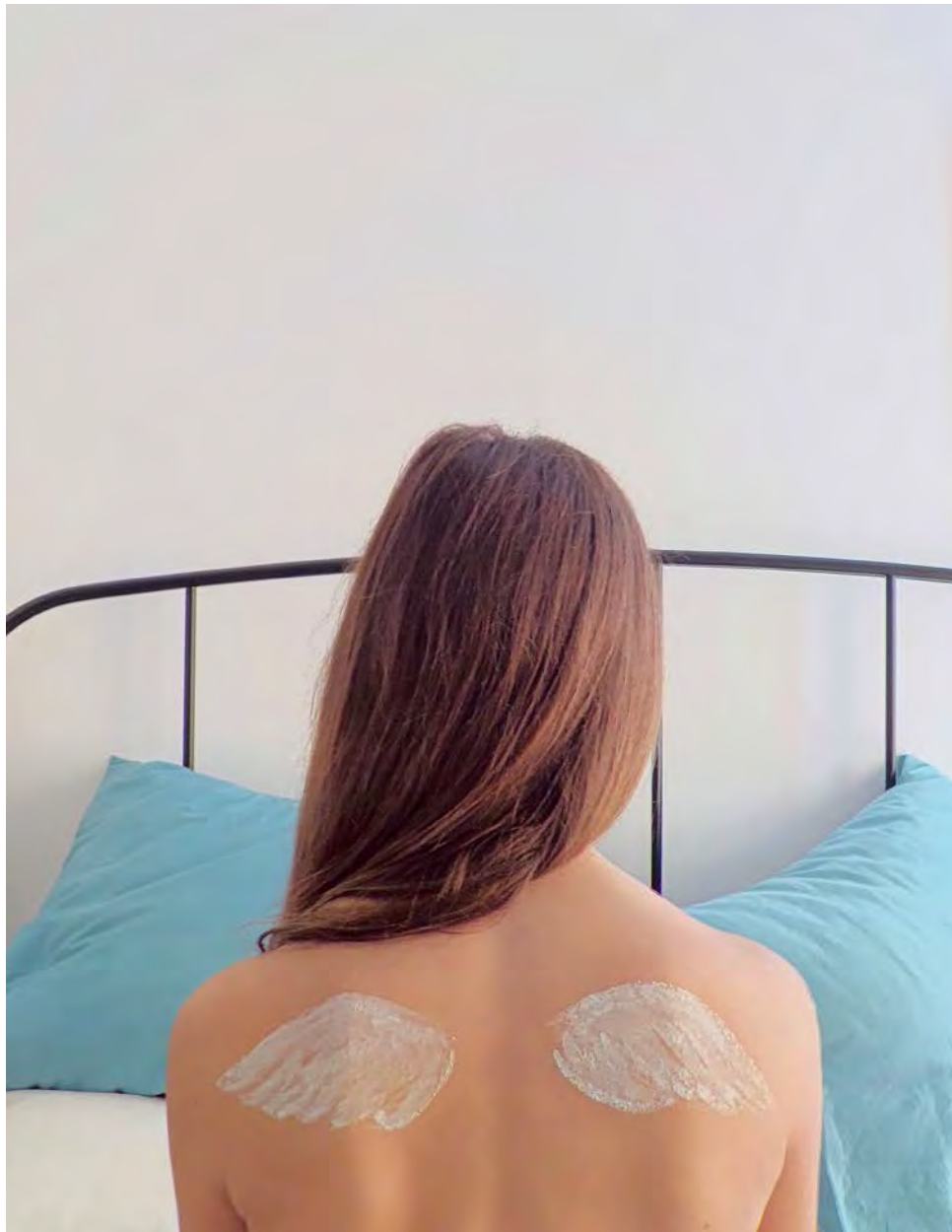
M'AIXECO I EM POSO LA ROBA. AMB SERENITAT, SENSE PRESSA. FAIG TARD A L'AGÈNCIA. EM MENJO LA CRIDÒRIA DEL MEU CAP I ME'N VAIG AL MEU LLOC DE FEINA. Avui em tocava vendre els bitllets d'avió. Una família que anava a Nova York; una colla d'amics que anaven a un festival de música al Perú; un nen que anava amb la seva mare a veure la seva àvia, a Hondures; i un periodista que anava a fer un reportatge fotogràfic a la Xina. Jo aquí, assegut, espectador de la gent que compleix els seus somnis i aspiracions.

A les vuit del vespre s'acaba el meu torn. M'agrada sortir a passejar. Mirar la gent del carrer. M'assec a un banc de la plaça a observar: una dona que pareix tenir pressa, amb una nena petita agafada per la mà; una parella de joves caminant i fent-se carícies. No ho aguanto més. M'aixeco de cop i parteixo cap a casa. Just en arribar al portal de baix, em cau la llàgrima damunt la mà esquerra, la mà amb la qual obro la porta.

Em llevo les sabates i em fico al llit. Obro el calaix de la tauleta de nit i em pregunto: "La pistola o les pastilles grogues?".

Tanco el calaix i m'adormo entre llàgrimes i patiment.

M'aixeco i em poso la roba.

ELS VIATGES DE LA TAULA

Julio Bono

IES Joan Alcover

HOLA. EL MEU NOM ÉS NORNÄS, SOC UNA TAULA D'IKEA I EM PORTEN DES DEL PAÍS BASC. LES TAULES COM JO COSTAM 39,99 € CADA UNITAT. ARA MATEIX PAS PER DAMUNT MADRID. EL MEU DESTÍ ÉS ANAR A L'IKEA DE MALLORCA PERQUÈ NECESSIT QUE EM COMPRI UNA FAMÍLIA. AH!, I NO HE MENCIONAT QUE SOC UNA TAULA AUXILIAR. ESTIC DIVIDIDA EN PECES AMB LES QUALS M'HAN DE MUNTAR. SOC FÀCIL DE MUNTAR. TENC LA BASE I LES 4 POTES.

Quan he arribat a Mallorca ha passat molt de temps i ningú m'ha volgut comprar. M'han traslladat pertot arreu. He anat a Dinamarca, a Alemanya, a Barcelona, a la Xina. Ningú m'ha comprat.

Però anant cap als Estats Units, he caigut de l'avió perquè s'ha obert la bodega (no sabem per què). Quan he caigut a l'aigua m'he enfonsat i he vist molts de peixos i no m'he pogut moure. Me n'ha duit el corrent perquè no estic muntada i, ja fora de la capsa, ben banyada, aquesta s'ha desfet.

Gràcies a Déu han trobat totes les meves parts, m'han muntat i m'han utilitzat per a moltes coses: per recolzar-hi els peus, posar els tassons, menjar-hi, etc. I aquesta és la meva història, la d'una taula que ha viatjat pertot.

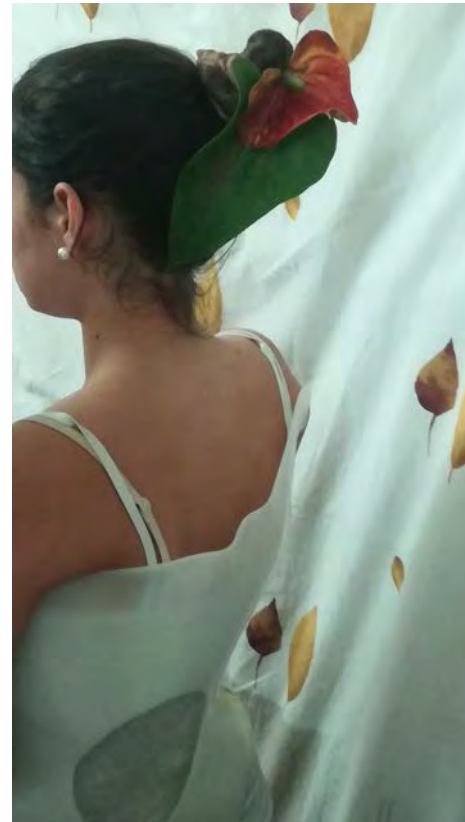

RECORDS

Maria Ceballos Llobet

CC Santa Mònica

TOT JUST DESPRÉS DE DESAPARÈIXER UNA PERSONA IMPORTANT DE LA nostra vida, ens alleuja tenir-ne records. Els records acaronen els nostres sentiments ferits i ens ajuden a pensar que, tenint-los, mantenim viva l'essència d'aquells que ja no hi són. Les vivències passades ens donen suport, ens serveixen com a analgèsic, ens ajuden a calmar el mal durant un temps determinat. Però els records, tot i que deixen de fer mal, segueixen produint enyorança. L'enyorança que sentim quan recordem els que han partit, quan donaríem el que fos perquè els que no hi són, tornessin a ser-hi. Aquesta és la gràcia i la peculiaritat dels records, primer ens donen suport, després ens fan enyorar malgrat que ens donen esperança, ens ajuden a aixecar-nos quan defallim, per finalment donar-nos una gran lliçó: no hem d'oblidar mai que amb els records una part del desaparegut mai no desapareixerà.

UN VIATGE A LA INFÀNCIA

Catalina M. Ferrer

IES Joan Alcover

AVUI FARÉ UN VIATGE.

Segur que el primer que pensau quan dic la paraula “viatge” són maletes, aeroports, avions... Idò no, el viatge el faré tombada al meu llit: serà un viatge interior explorant els records de la meua infància.

***

Ja estic tombada, m'intent concentrar i començ a veure moments de la infància. El primer que veig és una nina petita (som jo!) somrient mentre li fan una fotografia. Li és igual si surt més lletja o més guapa; al contrari, a l'edat en què som ara, simplement somriu. Després em veig jugant amb peluixos tranquil·lament, sense preocupar-me per l'hora perquè no tenc deures. Ai, quins moments aquells!

Ui, perdó! Ara no sabeu de què xerr: ara em veig escoltant Cucorba i anant als seus concerts sense pensar quina roba posar-me, perquè no m'importa si vaig millor o pitjor que els altres. Ara som a un camp de bàsquet i estic damunt les espatlles del meu pare, estirant perquè no arrib a la cistella: jug ben contenta sense inquietar-me per si la gent pensa que som dolenta... El que veig ara, és una nina embrutant-se d'arena, enterrant-se dins... i no li molesta que li quedi aferrada. S'ho està passant bomba.

Ja no veig més records, només alguns d'irrellevants. Obr els ulls. En aquest petit viatge he vist que, quan era petita, no em preocupaven les coses sense importància.

Ara, a l'etapa en què estic d'aquest llarg viatge anomenat vida, ple d'aventures i sorpreses, em preocup per tot el que pugui passar, tot i que no em serveix de res, perquè, com bé diu Manel, "En mirar-lo, el camí no diu si vas a la glòria o al fracàs". Així que he de seguir endavant, sense saber on em durà aquest camí, però gaudint de cada passa al màxim, fins que s'acabi aquest llarg viatge.

un viatge a la infància

*Escriure és defensar
la soledat on visc.*

María Zambrano
(1904-1991) Filòsofa espanyola

2n ESO

ELS MEUS BELLS RECORDS

Paula de Juan Guasp

La Puríssima

A MARSELLA (FRANÇA) AL MES DE NOVEMBRE DE L'ANY 1802...

Estimat Adam:

Aquí tot continua igual. Estic abocada a la finestra de la meva habitació. Els arbres es mouen d'un costat a un altre pel temporal. El cel està ennuvolat i fosc. Miro al més enllà i recordo com érem de feliços abans que marxéssim.

Recordo els calorosos dies d'estiu en què passejàvem a la vora del llac fins al capvespre. Revisc aquests preciosos dies de primavera en què cavalcàvem a lloms dels nostres meravellosos cavalls fins a perdre'ns en el frondós bosc.

Evoco aquestes magnífiques nits en què ens tombàvem a les nostres tovalloles i observàvem els brillants estels.

—Els recordes, amor meu, aquells dies?

No obstant això, en la meua vida, hi ha una època molt trista i ombrívola. L'època freda i tenebrosa en la qual em van apartar del teu costat. En la qual em van robar el que jo més volia en aquesta vida.

El moment en què et van reclutar per anar a la guerra. Em brollen les llàgrimes en recordar el nostre comiat. Ploràrem abraçats tota la nit.

El dia següent, en despertar-me, ja te n'havies anat. No obstant això, em vas deixar una carta. Una carta que vaig llegir molt emocionada. Aquestes precioses paraules que em vas dedicar no les oblidaré mai.

En l'escrit em vas prometre tornar passats dos anys. Tot i això, i ja ha passat un any i mig, gairebé no he tingut notícies teves. Tan sols un dolorós telegrama que deia que t'havien ferit a una cama.

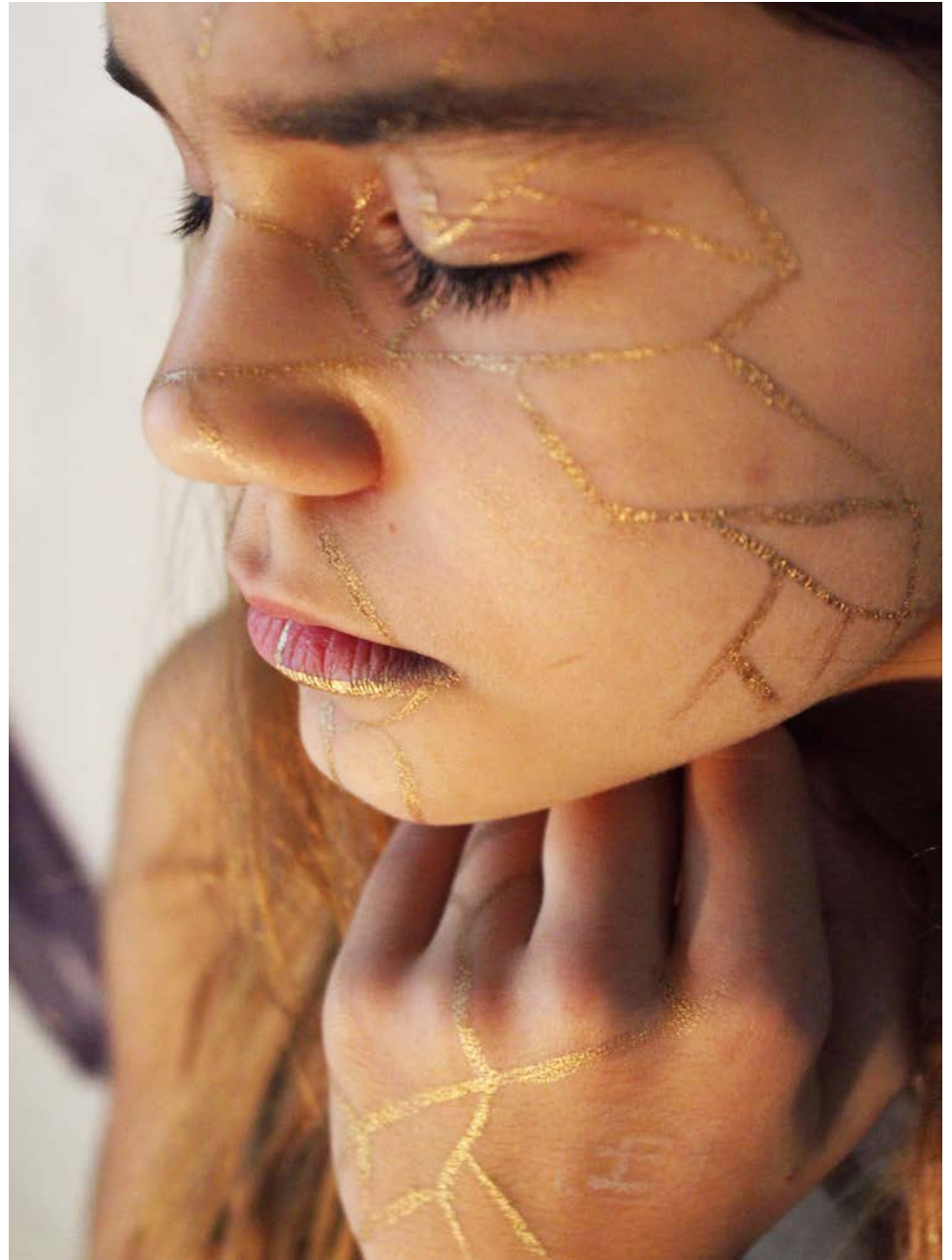
No obstant això, mai perdre l'esperança de retrobar-nos i tornar a ser la jovial i feliç parella d'abans per sempre. T'estimo.

—I tu a mi?

Del teu estimat amor:

Chloé

els meus bells records

EL MISTERI DEL MENJAR MALLORQUÍ

Selena Sánchez Salamanca

Col·legi Jesús Maria

SEMPRE HE VOLGUT SER ESCRITORA, PER això em vaig presentar al concurs de l'Ajuntament, vaig fer una bona història i, orgullosa, vaig presentar-la. Sorprenentment, vaig guanyar i els premis van ser una visita a l'Ajuntament i una ruta gastronòmica mallorquina. Ahir era el gran dia, vaig anar a la plaça de Cort. Vaig quedar astorada amb l'olivera perquè era molt bonica. El monitor arribà i entràrem dins l'Ajuntament. Era increïble! Quadres meravellosos i sales espectaculars, era tot un privilegi. Quan fou l'hora de menjar començarem amb la ruta gastronòmica. El monitor em va dur a llocs de menjar mallorquí. Vaig demanar un menjar típic mallorquí i la fornera no sabia què li demanava exactament. Per tant, vaig suposar que no en tenien i vaig anar a altres llocs, però ningú sabia què era la cuina mallorquina. En aquell instant, em vaig espantar i vaig cercar aquest concepte a Internet: realment... no existia, el menjar mallorquí havia desaparegut i només ho sabia jo. Era tot un misteri.

*Els mecenes fan avançar
els artistes, i això està molt bé;
però no vol dir que
facin avançar l'art:
l'art només el fan avançar
els mestres.*

Johann W. Goethe

Pensador i literat alemany (1749-1832)

3r ESO

LES BRANQUES DEL ROURE BLANC

Lluc Guasp Coll

La Puríssima

AL MIG DEL BOSC HI HA UN ROURE BLANC COM EL GUIX. UN ÉSSER D'ENORMES ALES DAURADES, INTENTA ENFILAR-S'HI. ACONSEGUEIX VOLAR CAP A LA PRIMERA branca. Desgraciadament es trenca una de les seves ales. Espera. El dia següent aconsegueix arribar a la segona branca fent tot l'esforç possible. Desgraciadament el fort vent fa que pegui contra la llenya i es trenqui una pota. Espera. La setmana vinent, aconsegueix enfilar-se a la tercera branca. Desgraciadament no pot continuar pujant a causa de la màgia del cel.

L'ésser està fart d'esperar. Vol pujar cap a la ramificació més elevada. La pluja colpeja les seves ales, fent que se'n desprengui un color daurat. Just en arribar a la darrera branca, la màgia del cel impacta sota ell. La darrera figura que veu és la dels seus estimats abans de notar el gèlid sol.

La seva família.

RAPHAEL ACKER

José María Martínez Gutiérrez

La Puríssima

«PEL QUE FA LA LITERATURA, NOSALTRES SOM ÚNICAMENT LECTORS, PERÒ... EN VERITAT SOM ÚNICAMENT AIXÒ? JO CREC QUE NO O POTSER SÍ. POTSER..., POTSER...»

—NO! UNA ALTRA VEGADA NO! —ES DIU EN RAPHAEL—. N'ESTIC TIP JA! FART!

I tot seguit surt de ca seva.

En Raphael Acker, més conegut com en Raphi, és un al·lot de vint-i-quatre anys crescut al camp. Tot el poble el coneix des de ben petit, encara que ara no és el mateix d'abans.

Camina pels carrers del poble i tots els veïns el miren, com si estiguessin acostumats a veure'l així. Es dirigeix cap al bar.

—Una cervesa, cambrer.

—De seguida —li respon aquest.

Mentre espera, s'apropa a ell un amic, en Joshua Carman, que va néixer el mateix dia que ell. Tots dos han estat bons col·legues de sempre.

—Ei, paio —li diu en Carman.

—Ei, tio, com estàs? —contesta en Raphi.

—Ja saps. Com sempre. Preparant la fira del camp. I tu?

—Aquí tens —interromp el cambrer, deixant la canya a la barra.

—Gràcies, en vols tu una?

—No, gràcies. He pres un cafè fa una estona.

I després de donar una glopada a la canya li explica que es troba com cada dia.

—Segueixes encara amb això?! —exclama i pregunta en Joshua alhora.

—Vaig dir-li que ho faria...

—Però no pots seguir així per una simple promesa.

—Simple promesa?! —diu n'Acker, enfadat—. Escolta'm bé. Va ser un jurament que li vaig fer al meu avi abans de morir i si l'hi vaig prometre era per la il·lusió que a ell li feia que escrigués i publicués un llibre! Però clar, com un simple treballador de camp com ets tu pot saber el vertader significat d'aquell acord en les circumstàncies que es trobava el meu padrí?!

Es va acabar la birra, deixà els doblers i se n'anà sense dir paraula.

Raphael és orfe de mare. Morí al part. I quan tenia dos anys, el seu pare l'abandonà. Arran d'això, els seus padrins el criaren al poble i ell va créixer feliçment. Gràcies a ells va poder rebre una educació i, el seu avi, escriptor, li va ensenyar a escriure.

Creixia i millorava els seus relats fins que, quan tenia catorze anys, el seu avi emmalaltí de càncer. Va passar amb ell els seus darrers dies. A l'últim va empitjorar considerablement i, llavors, feren aquella promesa. Seguidament tancà els ulls per sempre. Mai no oblidarà aquell moment. Se li omplen els ulls de llàgrimes sempre que ho recorda.

La seva àvia és vella, i ara va a visitar-la. No li agrada gens el fet d'anar-la a veure després d'haver-se enfurismat pels mateixos motius, a conseqüència del compromís que va fer amb el seu padrí. Però no vol pensar ara en això.

Entra a la casa dient:

—Padrina, padrina... on ets?

Fins que la troba al pati del darrere de la casa.

—Bon dia, àvia.

—Mira qui hi ha aquí! —respon alegrement.

—Què fas, velleta meva? —en Raphael acostuma a anomenar-la així.

—Rentar la poca roba que hi ha. —A na Margaret, l'àvia, li agrada molt fer coses perquè, segons ella, si no fa res, s'avorreix.— Vols prendre qualche cosa?

—No et molestis, he vingut només a veure't.

Na Margaret es fixa de dalt a baix en el seu net i li diu:

—Vull xerrar amb tu. Entra.

Els dos entren a la casa i s'asseuen al sofà. L'àvia, trista, s'empassa saliva i comença a dialogar.

—Veuràs, amor meu. De sempre t'he estimat i seguiré fent-ho fins que me'n vagi d'aquest món, però...

—Hauria de deixar ja el llibre —interromp en Raphi mig endevinant el que anava a dir l'àvia.

—Doncs... no és així com t'ho volia dir. L'avi escrivia per plaer, no com tu ho estàs fent... amb obligacions...

—Però padrina...

—Deixa'm acabar.

Aquesta interrupció fa entendre a en Raphael que la situació és més greu del que pensa.

—Disculpa el meu to. Això que estàs fent no està bé i m'entristeix. Deus saber que mai abans t'havia sentit cridar com ho has fet avui i sí... era en el carrer i t'he sentit.

N'Acker se'n penedeix.

—No, amor meu, no facis aquesta cara. Jo vull que si escrius ho facis sense nervis i obligacions, simplement, perquè t'agrada. Si no, a la merda la promesa. Per favor, no em facis sentir com aquest matí.

En acomiadar-se d'ella, en acabar la conversa, se n'anà a casa. Va decidir descansar per un temps fins que a la fi publicà un llibre en memòria del seu padrí i la seva padrina, que morí mentre en Raphael tenia les vacances. Avui és escriptor i, malgrat la seva fama, no va oblidar-se mai dels seus avis.

CARTES DE REIMS

Kristian Milanov Ivanov

IES Joan Alcover

REIMS, FRANÇA, 12/7/1816

Ei, fa molt que no t'escric, ho sé, però m'agradaria saber com estàs en aquests temps de canvis i guerra... Esper que el teu gosset segueixi saltant com abans i amb la mateixa eufòria. S'acosta la Festa de la Federació, hi aniràs? La meva mamà m'ha dit que hi haurà costelles de be! Jo mai no he tastat la carn de be: la darrera vegada que vaig menjar carn va ser per Nadal i era del darrer pollastre que ens quedava, i gairebé ja ni me'n record. El papà encara no ha tornat de París i la mamà em diu que li ha arribat una carta d'ell dient que arribarà quan els temps refredin. Esper que em porti una baguet parisenca!!!

Reims, França, 15/7/1816

Ahir va ser genial a la Festa de la Federació, vaig poder omplir el meu estómac per a les pròximes dues setmanes i em vaig guardar una mica de pa de sègol a les faldilles perquè la meva mare i jo no ens morim de gana. No t'hi vaig veure aquest dia, la meva mare diu que us n'heu anat a un altre barri, però no m'ho puc creure... us podíeu haver acomiadat, almenys. Bé, quan em llegeixis respon-me perquè jo així aniré al teu nou barri i jugarem una mica amb la pilota.

Reims, França, 27/9/1816

Perdó per no haver-te escrit, però és que no tenia paper ni diners per enviar-te cartes. No sé si me n'has enviat, ja que ara passejo per París cada dia. Un dia van entrar a casa meva uns senyors vestits de blau amb mosquetons, varen agafar la mamà i la van portar a una altra habitació, després vaig sentir trets i vaig decidir

fugir. L'endemà me'n vaig anar a París per cercar el papà. Seguesc cercant-lo mentre algun bon senyor em convida a una mica de pa o em dona uns francs. Vull veure't, pregunta als teus pares si puc trobar recer de la pobresa a ca vostra. Per aquí passa tothom, aristòcrates i "sans-culottes". Nosaltres cridam, nins i dones. Ells ens senten, però no ens escolten. Oblidats per la revolució.

Reims, França, 22/12/1816

Ja sé com és el teu barri. Una vegada vaig sentir un home parlar d'aquest barri i com aquests homes de blau et portaven allà. És la meva última carta perquè aniré al teu barri a veure-us a tots: la mamà, el papà, els teus pares, el gosset, tots aquests francesos portats pels homes de blau... i a tu, Gavroche. Aniré al teu barri.

SOM ART

Maria Quintanilla Gutiérrez

CC Juan de la Cierva

Què és art? Em vaig preguntar.
Complicat d'entendre és,
molt difícil de trobar
i crear-lo encara més.

No només és poesia,
ni un quadre d'un pintor.
Ens envolta cada dia
i això és el millor.

Un poc d'imaginació
és una part essencial,
hi combinam la inspiració
i surt una obra genial.

No només en els humans,
també en la naturalesa,
de vegades sense plans,
per tot el nostre planeta.

Un poeta que escriu
i sense aturar composa.
I quan un home li diu
a una dona que és hermosa.

Quadres sense sentit,
abstractes i bonics.
Missatges per descobrir,
pintors que fan embolics,

La forma de les plantes,
les flors en primavera,
la bellesa dels paisatges,
les estacions en espera.

Els sentiments, les emocions,
tots els plors i somriures,
les nostres sensacions
i els motius per viure.

Tot en aquesta vida és art.
Crea, disfruta i viu!
Fins el més petit habitant
pot ser útil i creatiu.

EL MISSATGE MÉS IMPORTANT

Paula June Serra Gutiérrez

La Puríssima

ESCENA I

Ens situem al segle XIII en un regne no molt més lluny de la Manxa. Alia i Nina estan caminant pel bosc. Alia va davant amb energia, en canvi, Nina es va quedant adormida pels cantons.

ALIA: Anem, que si no obrim prest les portes es tancaran i no ens deixaran passar endins.

NINA: Alia, són les quatre del dematí i vull dormir, o almenys descansar un poquet. *(Ho diu mentre es queda adormida.)*

ALIA: No.

NINA: Ni cinc minutets?

ALIA: Nina... *(amb un to empipat)*

NINA: D'acord, d'acord, ho entenc...

Continuen caminant pel bosc, però de sobte es troben amb un guardià del palau reial.

ALIA: Bon dia senyor.

GUARDIÀ: Bons dies tingueu, senyoretas, com us puc ajudar?

ALIA: La meva germana i jo estem buscant el palau reial del rei Sau, sap vostè com arribar-hi?

GUARDIÀ: El palau està molt a prop. No sé si ho sabeu, però el rei no permet entrar a qualsevol per les portes del seu castell, així que haureu de passar una prova perquè us porti al castell i, si no la supereu, no us hi portaré. *(Ho diu un poc empipat i un poc desafiant.)*

NINA: És molt difícil, aquesta prova? Perquè no tinc el cap per endevinalles.

Nina fa un badall i Alia li llança una mirada assassina. El guardià somriu maliciós sense que el vegin les germanes.

GUARDIÀ: Escolteu-me bé, tan sols ho diré una vegada. *(El guardià s'aclareix el coll.)* “Jo soc fill de la muntanya, i vinc al món quan ve el fred. I en posar-me al foc no pestanyegis, que en cremar-me faig un pet.”

Nina mira Alia amb cara de preocupació. Cap de les dues sap la resposta. Amb mirades, Alia li diu a Nina que no es preocupi.

ALIA: I vostè, senyor, sap la solució? Com sabem que ens podem refiar de vostè?

GUARDIÀ: És clar que sé la resposta, i si l'endevineu, o tu o la teva germana, us portaré al castell, ho juro pel rei Sau.

La conversa entre el guardià i Alia passa a segon pla. Se'ls veu vocalitzar, però no se'ls sent. Nina mira un arbre, un castanyer, i comença a parlar pensant en veu alta sense que la sentin ni el guardià ni n'Alia.

NINA: “Jo soc filla de la muntanya”. Això significa que neix i creix a la muntanya, com les castanyes d'aquest arbre. “I vinc al món quan ve el fred”, així que neix a l'hivern, com les castanyes d'aquest arbre. “I en posar-me al foc no pestanyegis, que en cremar-me faig un pet”, com les castanyes d'aquest arbre. *(Dit en to filosòfic:)* És clar!

Nina s'acosta a la conversa d'Alia i el guardià els interromp.

NINA: Castanyes!

Alia la mira sense saber què està passant. El guardià somriu i mira Nina.

ALIA: Què està passant? Què és “castanyes”? *(Ho diu mentre posa cara de confusió.)*

GUARDIÀ: És la resposta a l'endevinalla! Molt bé; anem.

Alia es queda sorpresa sense moure ni un sol múscul mentre els altres dos comencen a caminar cap al castell. Mentre caminen, Alia segueix pensant si es pot refiar d'aquest guardià.

Arriben al castell. El guardià parla amb un dels seus companys i aquest segon guardià els obre les portes del castell. Els quatre entren i el guardià de la porta els porta al saló reial. Entra solament el segon guardià.

GUARDIÀ 2: Rei Sau, han vingut dues germanes que es fan anomenar Alia i Nina i venen del regne veí. Porten un missatge perquè se salvi.

SAU: Digues-los que entrin, per favor.

GUARDIÀ 2: N'esteu segur, majestat?

SAU: Per què no hi havia d'estar?

El segon guardià es posa nerviós. Sau el mira estranyat.

GUARDIÀ 2: No sé si ens en podem refiar majestat...

SAU: Deixeu-les passar i ho veurem, d'acord?

GUARDIÀ 2: Sí, majestat.

El segon guardià hi va i quan torna amb ell també hi van Alia i Nina. Sau, amb el cap, els ofereix seient. Nina s'asseu instantàniament, Alia s'ho pensa, però finalment fa el mateix.

SAU: En què us puc ajudar?

ALIA: Tenim un missatge molt important per a vostè, majestat. És de part del rei Dan del sud, el seu germà.

SAU: L'ha trobat ja? La cura?

Sau es queda amb cara de sorpresa mentre les dues germanes el miren amb satisfacció. El guardià se'n va per deixar-los a soles mentre el segon guardià es queda curiós uns segons, però finalment també decideix partir.

FI DE LA PRIMERA ESCENA.

el missatge més important

*Jo només tenc una
de les qualitats menys
importants i necessàries
per escriure:
la curiositat.*

Doris Lessing

(1919-2013) Novel·lista britànica d'origen iranià

4t ESO

EL TEU PASSAT POT CANVIAR EL TEU DESTÍ

Mireia Barril Gil

Col·legi Jesús Maria

QUAN JA ESTÀ TOT LLEST PER LA INTERVENCIÓ, EN TRALQUIRÒ-fan. Llavors, la veig, era ella: la nina que se'n reia de mi per passar-s'ho bé i que, juntament amb els seus amics, em feien la vida impossible al col·legi. Està tombada damunt la llitera, indefensa, té la pell pàl·lida... molt diferent de com la recordava. Ara seria el moment de passar comptes. Com m'agradaria que obrís els ulls i veiés que la seva vida és a les meves mans! Els cirurgians cardíacs estam capacitats per salvar vides, però i si en aquest cas em tremola el pols i no control el bisturí? Seria cruel, sí. Però, i ella, no ho va ser?

ELLA

Miriam Cabot Bonnín

IES Josep Maria Llompart

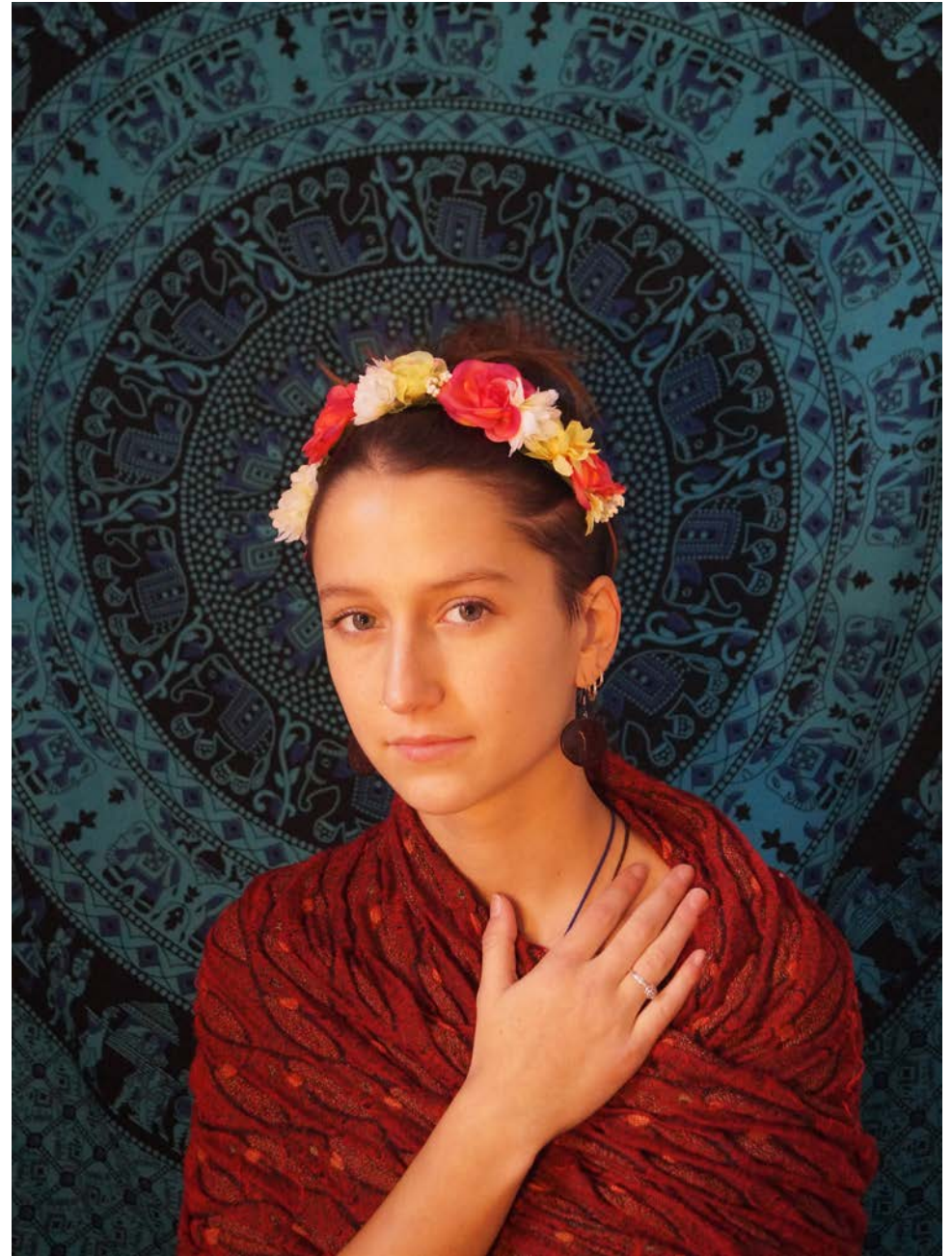
SERIA MOLT DIFÍCIL D'EXPLICAR PER QUÈ AQUELL HORABAIXA EN MARC ES TROBAVA MALAMENT. PODRIEN SER MOLTES COSES, O GAIREBÉ NOMÉS UNA. TÓT EL RELACIONAT amb el seu voltant estava malament; els seus amics, a ca seva, fins i tot, amb ell mateix, i així, de casualitat, la va conèixer.

Ella, era amiga de tots, sense cap complex, mentre que ell era tímid i poruc. Aquell dia, tots la miraven, semblava ser la més desitjada de totes, així que va decidir apropar-se-li. Els que l'envoltaven estaven feliços, i ella estava especialment atractiva aquella nit. Definitivament, aquell era el seu vespre. Se'n varen anar tots dos junts, i en Marc va desaparèixer fins a l'endemà. Aquell vespre va ser, sense cap dubte, el millor per a ell. Ella li va fer sentir coses que mai no hagués pensat que existien, li va contar totes les seves experiències, i al final de la nit, alguna cosa va dir a en Marc, que es faria molt difícil deixar-la anar.

Des d'aquell dia, es varen fer inseparables, com el dia i la nit. No hi havia res que els pogués separar. Sempre trobaven la manera d'estar junts, costàs el que costàs. En Marc sentia que ningú no el comprenia tant com ella i cada vegada s'anava aïllant més del seu voltant. Ara la seva relació era clandestina, ja no només reien, ploraven i reien junts, en una espiral sense fi. Ningú no era capaç de fer-lo volar així, ni de fer-lo fugir així, ningú altre no li sabia donar suport de manera incondicional i immediata. Ningú més. I cada dia estava més sol, no sabia com, cada vegada en necessitava més, en volia més, la mirava als ulls i enyorava aquella màgia que un dia li va fer sentir plaer, i ara ja no li bastava.

I, sense saber com, ja no era feliç amb ella. Ni amb ella, ni amb ningú, ni tan sols amb ell mateix. Havia perdut tant de temps a trobar-la i tenir-la, que s'havia oblidat de trobar-se a si mateix. S'havia oblidat dels pares, dels capvespres jugant a la Play amb en Toni, del somriure de na Maite, de l'olor de la padrina, del bocí de truita compartit amb amics a la platja... Havia d'oblidar-la, però oblidar algú que et fa mal no és fàcil, no és gens fàcil oblidar a qui tant necessites...

Però, en Marc, no tan sols va oblidar aquella gent, sinó que també va canviar tots aquells noms per un de sol, el d'ella: Cocaïna.

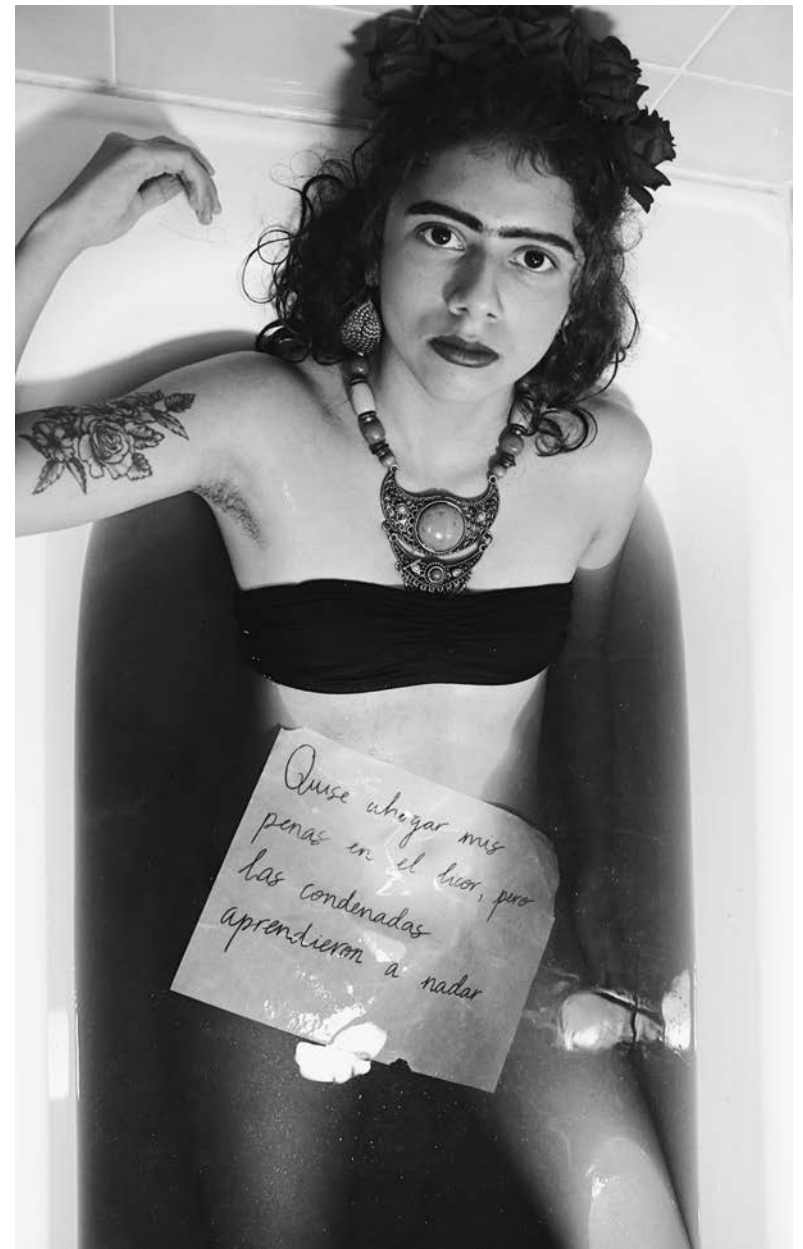
CONFUSIONS

Alba Cortés Cobos

IES Josep Maria Llompart

POTSER ERA DIMARTS, DIMECRES, DILLUNS? NO, CREC QUE ERA DIJOUS. ANIRIA A PRENDRE UN cafè, una camamilla, un cubata, una coca-cola, una cervesa o un xarop de menta? No, aquell dia prendria una bona xocolata! Em trobaria a un Mercadona, a un herbolari, a la meva habitació amb la meva ex, a la plaça d'Espanya, a l'hospital? En canvi, em trobaria amb una noia. S'assemblaria a la meva cosina, a Amy Winehouse, a na Shakira, a la meva professora de català? Pot ser, però tenia els cabells negres i els ulls verds. I a més, seria peluda, lletja, magra, negra, tatuada? D'on seria? De Blanes, d'Amposta, de Tàrrrega, o de l'Ampolla? La insultaria o li cantaria una cançó d'en Justin Bieber? Li diria que no m'agrada la pizza amb pinya. I ella tendria una ballesta, una forquilla o una metralladora? Em feriria al peu, als testicles, al crani, tal vegada a l'ànima? Em despertaria amb la meva al·lota en un *after hour* d'Eivissa, a ca seva, o amb un taxista? Em preguntaria si havia sentit dolor, si havia sagnat molt o si havia plorat.

No, només em demanà si somreia.

UN PUNYAL DE MARBRE

Eva Feliu Aréjola

La Puríssima

DECLARACIÓ DEL JOSEP DE CAL PASTOR AL CAFÈ DEL POTECARI DAVANT BOADA, EL RAMSÈS I UNA NOMBROSA CONCURRÈNCIA.

El primer que vaig trobar va ser la sabata. Una sabata fina, elegant, de pell bona, de xarol per ser exactes, amb la puntera i el taló de color marró intens i la resta d'un crema suau. Amb una sivella daurada treballada amb delicadesa. Una sabata pràcticament nova, cara. Una sabata per a una senyora.

Una sabata que no s'oblida en qualsevol lloc ni es llença en un descampat.

Vaig agafar la sabata. Dut per la curiositat, vaig endinsar-me a aquell bosc dels afores de la ciutat. I llavors la vaig veure. Una jove de no més de trenta anys, estesa al sòl humit. Tenia els ulls ben oberts i la roba tacada de sang. Un punyal de marbre clavat al seu cor.

Vaig deixar el document a la taula. Aquest havia estat el primer a trobar el cadàver de Lola Andreu. El meu cap no entenia com una dona de tant prestigi havia acabat de tal manera, no obstant això, no tenia gens d'interès a resoldre-ho, així que em va assignar el cas.

Em va resultar difícil arribar al meu lloc de treball. Soc investigadora de la policia a Vic. Vaig començar com a secretària del meu cap, però ell es va adonar que em podia aprofitar per resoldre els seus casos, i dedicar-se a gaudir del temps lliure. I no em queixo. Les dones no tenen ni dret a vot, malgrat les manifestacions que s'estan produint. Encara.

Lola Andreu era una de les dones que va inspirar aquestes revoltes, aquest desig per ésser legalment iguals als homes. Va néixer a Vic, assistí a la universitat, es va fer periodista, i els seus escrits van tenir tant d'èxit que la traslladaren a Madrid i la nomenaren directora d'una de les editorials del Palau de la Premsa. Es-

crivava sobre l'actualitat i injustícies socials com el degradant estat de la dona a Espanya. També va encapçalar moltes de les manifestacions que avui turmenten el Govern. I estic segura que la seva mort va ésser un intent per silenciar-la.

Dono una ullada a les úniques proves que tenim d'aquest assassinat: el passaport de Lola, la seva roba, 100 pessetes, una clau i el punyal: l'arma homicida. El passaport seguia vigent. No havia sortit a l'estranger en els cinc últims anys. La seva roba seguia tacada de sang. Era roba molt cara, almenys per al que jo em puc permetre, però és sabut que Lola no tenia problemes amb els doblers: era d'una família adinerada i tenia un treball ben pagat. Podem dir que l'assassinat no va ser un atracament, perquè conservava tot el que duia de valor.

El punyal no era un qualsevol. L'assassí no devia ser pobre tampoc. Era un punyal de marbre polit i metall, i aquests no es trobaven per tot arreu. Ja sabia on aniria demà.

Vaig agafar un tren cap a Madrid. Havia estat allà de nina; era on el meu pare comprava els ganivets quan se n'anava de matances.

Vaig obrir la porta de la tenda. Feia olor de metall i fusta. No entrava gaire llum a l'habitació, però el reflex de les destrals feia que s'il·luminés una mica més. L'habitació estava plena de tot tipus d'armes i eines, penjades a la paret, exposades a les estanteries i, fins i tot, algunes penjades del sostre. No hi havia ningú. Mirava un petit arpó, probablement per a la pesca quan un home em va interrompre:

—Sí, és un arpó per caçar balenes petites o taurons. Enguany la pesca s'ha tornat una moda. És emocionant, però està massa valorada.

Vaig girar-me:

—Bon dia.

—Què et duu per aquestes terres, dona? Vols aventurar-te en el món de la caça?

—Més bé no —vaig ser sincera—. Volia saber quins tipus d'eines fabriques.

—Fabricar? —va preguntar amb desdeny—. Les meves creacions no són productes de fàbrica, són obres d'art!

—S'aprecia, senyor. Són magnífiques.

—Ho sé.

Vaig agafar un punyal de fusta que hi havia penjat a la paret, i vaig demanar:

—Fa vostè punyals de marbre?

—Amb poca freqüència, però sí, sí que en faig. Són encàrrecs molt laboriosos.

—Podria dir-me a qui ha venut aquests punyals, si us plau? És important.

El senyor va quedar rumiant, amb la mirada perduda en les sogues.

—Tinc molts clients! Molts són regulars, però altres no tornen altra vegada per aquests carrers.

No em volia respondre amb claredat. I en el silenci, em vaig anar decebent. Tot un viatge perdut per una errada. Però, mentre jo ja plorava internament, el senyor va parlar:

—Mai oblid una cara, saps? Poden passar molts anys, i jo encara et reconeixeré.

Això no era del tot veritat, ja que a mi no m'havia reconegut. I tampoc havia canviat tant des que era una nina. El vaig deixar prosseguir:

—Només quatre persones varen comprar un punyal tan especial.

Impacientant-me vaig preguntar:

—Podria indicar-me qui són?

—Dona-ho per fet.

Vaig apuntar les descripcions dels quatre homes en la meva llibreta i em vaig acomiadar.

Pèl castany, alçada mitjana-alta, ulls marrons, uns cinquanta anys. Ulls petits i celles poblades. Impacient. Vestit amb roba de luxe. Volia tenir una arma de defensa personal.

Pèl castany (quasi calb), ulls marrons, baix, uns seixanta anys. Nas gros i dents grogues. Robes humils, a diferència dels altres. Vocabulari no molt culte. Volia un regal de bodes.

Pèl ros, ulls blaus, alt, d'uns vint anys. Musculat i seriós. Vestit de militar. El seu general necessitava navalles i va veure el punyal del president i no va poder resistir-se a encarregar-ne un d'igual.

Pèl atzabeja, ulls verds, d'uns quaranta-cinc anys. Amb una cicatriu a la galta esquerra. Cara llarga i afable. Du una capa grisa i sabates de xarol. Digué que sempre havia volgut un punyal de defensa, però que havia d'ésser especial.

Repasant aquelles persones vaig esbrinar que el primer de tots devia ser el president del partit polític conservador, ja que el tercer home havia mencionat voler obtenir una còpia del punyal d'un president i, els trets físics coincidien a la perfecció.

Aquest tercer home, pel seu aspecte, devia ser alemany. Segons el ferrer, li va vendre el punyal al final de la Guerra Civil i els reforços alemanys feia temps que s'havien retirat. Doncs, deixava aquest militar com a innocent, de moment.

El segon home ocultava un misteri. Com podia un home, aparentment pobre, haver comprat un punyal tan car? La descripció de l'home era molt general, tant, que podia coincidir amb cents de persones de la població madrilenya. Amb aquelles dades no esbrinaria la identitat de l'home.

Però aquell últim sospitós... el coneixia molt bé.

NO HI HA TEMPS, PERÒ SÍ DECISIONS

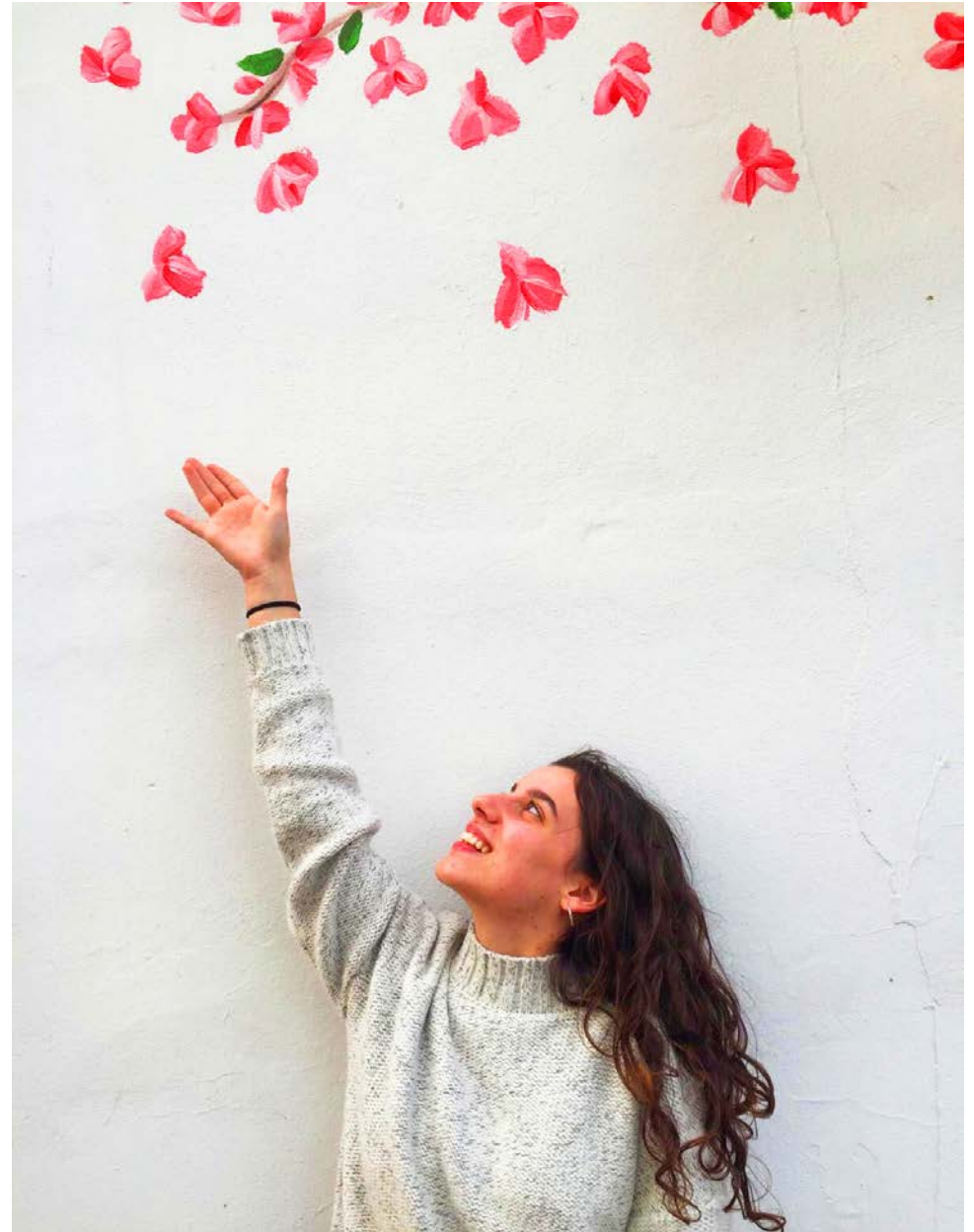
Celia Llabrés Llovet

La Puríssima

VA SER RÀPID. NO VAIG TENIR TEMPS DE PENSAR-HI. BUM! HO VAIG FER. Encara no m'explico per què. Efectivament, me'n penedeixo.

Ha estat, fins ara, la pitjor decisió que he hagut de prendre i amb la que he tingut menys temps de reflexionar-hi.

La pistola de la mare m'apuntava i la meva, a ella. Era somnàmbula, no era conscient. No m'agradaria saber què somiava, l'únic que puc imaginar era que podia llevar la vida del que tenia davant; i aquest, era jo.

DARRERE LA PORTA

Clara Perelló Salord

IES Madina Mayurqa

JA NOMÉS QUEDÀVEM L'AINA, LA BERTA I JO. HI HAVÍEM ENTRAT VUIT PERSONES I en quedàvem tres. A mesura que havíem avançat dins la casa, la gent desapareixia. Vam decidir pujar a l'àtic a la recerca d'una sortida. Mentre pujàvem per les velles escales, la Berta va fer un crit. Havia trobat una taca de sang que deia FUGIU!!! Després de calmar-la, vam seguir. Shhhhrkk! Shhhhrkk! vam sentir rere una porta. L'Aina, poc convençuda, la va obrir i... en aquell moment em vaig adormir i no record res més de la pel·lícula.

ON SOM?

Júlia Servera Mir

IES Madina Mayurqa

UNA HABITACIÓ, TOT FOSC, NO SÉ ON SOM, EM DEMAN COM HE ARRIBAT AQUÍ, INTENT cercar alguna il·luminació, res, no veig res, m'intent aixecar. Què em passa? Les cames em fallen. No puc. No puc. Intent demanar auxili, crid i crid però res passa, cap resposta, cap senyal de tornada. Aconsegueix aixecar-me, començ a caminar, he vist una llum, torn a cridar, camín ràpidament: he de sortir d'aquest lloc sigui com sigui. Crec veure una porta, pot ser una imaginació però decidesc seguir endavant. Duc temps caminant. Em sent angoixada, em falta l'aire, vull arribar al final, cada cop la veig més lluny. De cop not una mà a la meva espatlla, tinc por, no estic segur de girar-me. Decidesc girar-me. Pare? Ara ho entenc tot, ha estat un simple somni!

MAR DE LLÀGRIMES

Maria Simonet Comas

IES Josep Maria Llopart

VAIG NÉIXER AL MAR EGEU I ENCARA HI VISC. DE PETIT, EM DIVERTIA MOLT: SALTAVA I EM CAPBUSSAVA DINS L'AIGUA, EM QUEDAVA MIRANT LA POSTA DE SOL... L'AIGUA era cristal·lina i molt tranquil·la.

Però, des de fa 7 anys visc en un mar de terror.

Tot va començar el segon dia de l'any 2011, quan em trobava cercant algun peix que em vengués de gust per sopar...

Una barca plena de petits i grans humans em va cridar l'atenció. S'aprovaven on jo era i tots pareixien espantats, encara que albirava algunes expressions d'esperança.

No sabia què hi feien allà, tots tan aferrats uns als altres. Em pensava que els humans vivien a terra ferma i que de tant en tant navegaven amb els seus luxosos vaixells dins el meu hàbitat. Aquella imatge se'm feia estranya. Passaven els minuts i els seguia observant. De cop i volta, l'embarcació s'aturà. M'hi vaig apropar perquè sentia curiositat, quan un noi se'm va quedar mirant astorat: va cridar a qui pareixia ser el seu amic o germà i em va assenyalar, dibuixà un somriure a la seva cara i, quan menys m'ho esperava, la barca va començar a enfonsar-se. En aquell moment els veia aterrits. Jo només era un dofí, no podia ajudar gaire. Em trobava sol davant d'aquella esgarrifant situació.

La majoria d'humans foren empassats pel mar, també havia perdut de vista els dos joves. On eren? Se salvarien?

Em vaig apropar encara més a la barca. Em vaig quedar glaçat: molts d'ells no es movien, s'havien ofegat; encara uns quants lluitaven per salvar la vida.

Els qui sobreviuen nedaven fins a arribar a la costa, se sentien molt afortunats. Altres humans arribaven amb grans vaixells i els rescataven de l'aigua.

Des de fa 7 anys, m'envolta la desgràcia. Si no me'n vaig d'aquí és perquè em sentiria culpable abandonant aquesta gent. Visc envoltat de mort i llàgrimes, llàgrimes de patiment que es dilueixen en el mar. Sempre penso que si pogués, el mateix mar ploraria pels cossos que hi cauen i s'enfonsen, s'enfonsen...

PASSEIG ENTRE LLIBRES

Aina Tur

CC Santa Mònica

EL VENT EM DONAVA EN EL ROSTRE. PEDALEJAVA AMB TOTES LES MEVES FORCES PERÒ LA BIBLIOTECA ERA MOLT LLUNY. QUAN VAIG ARRIBAR NO HI HAVIA NINGÚ I el bibliotecari de sempre no hi era, sinó que en el seu lloc hi havia una dona de mitjana edat. Estava asseguda davant l'ordinador i teclejava frenèticament. De sobte s'aturà, em va somriure i em cridà pel meu nom. Tot seguit digué amb una veu suau:

—T'esperàvem.

Em va sorprendre. Qui m'esperava? Vaig retornar el llibre que vaig agafar uns dies enrere i em vaig dirigir cap a les prestatgeries per cercar el proper. De sobte sentí unes veus més enllà: estaven discutint. A mesura que m'apropava vaig poder observar que les veus provenien de dos homes, un d'ells era més vell que l'altre. Tots dos anaven disfressats i parlaven castellà. Quan ja era molt a prop, vaig sentir l'home major dir amb un deix d'enveja:

—*¡Vuestras obras no tienen valor!*

I el més jove contestà, amb aire de superioritat:

—*Os equivocáis. Yo soy el Fénix de los Ingenios y mis obras se representan por toda España. Vos lo dijisteis, soy un monstruo de la naturaleza y mi creatividad no tiene límites.*

No entenia res, vaig mirar a tot arreu i vaig observar que la bibliotecària seguia treballant sense immutar-se.

—No els escoltis —digué una veu darrere meu amb un fort accent anglès—. Duen més d'una hora així.

Provenia d'una dona, amb els cabells ondulats i curts.

—Per què van disfressats? Estan assajant una obra de teatre? —vaig dir.

—Lope de Vega i Cervantes sempre estan igual. Passaran a la història com els majors enemics literaris. Si estiguessin assajant una obra, per què anirien disfressats? A més a més, dins una biblioteca no és un lloc molt adequat per fer-ho. No ho creus? —ella em contestà.

—Però...?

—Jove, has d'utilitzar més les teves «cèl·lules grises». Et portaran molt lluny. —I amb aquestes paraules se'n va anar caminant.

Tot d'una me'n vaig adonar. El detectiu Hèrcules Poirot (un personatge creat per Agatha Christie) deia molt sovint que utilitzava les seves cèl·lules grises, les seves neurones, per resoldre els casos. Vaig quedar bocabadat: res d'allò tenia sentit.

De cop i volta, vaig ensopegar amb un home que es disculpà. Em vaig fixar en el volum que portava a les seves mans: *Cap al tard*, de Joan Alcover.

L'home major em va dir:

—Soc un maleducat. No m'he presentat, amb les presses. Soc Joan Alcover.

Vaig quedar glaçat. Només volia sortir d'allà, així que em vaig girar i vaig caminar el més ràpid possible.

Cercava la bibliotecària. Li volia demanar què era tot aquell embull, però no podia trobar-la ni tampoc trobava la sortida. No m'aturava de fer voltes, sempre trobava personatges curiosos.

Sobtadament, vaig reparar la presència d'un home amb cabells arrissats i un aire melancòlic. Sospirava mentre recitava en veu alta i escrivia:

—*Por una mirada, un mundo;
por una sonrisa, un cielo...*

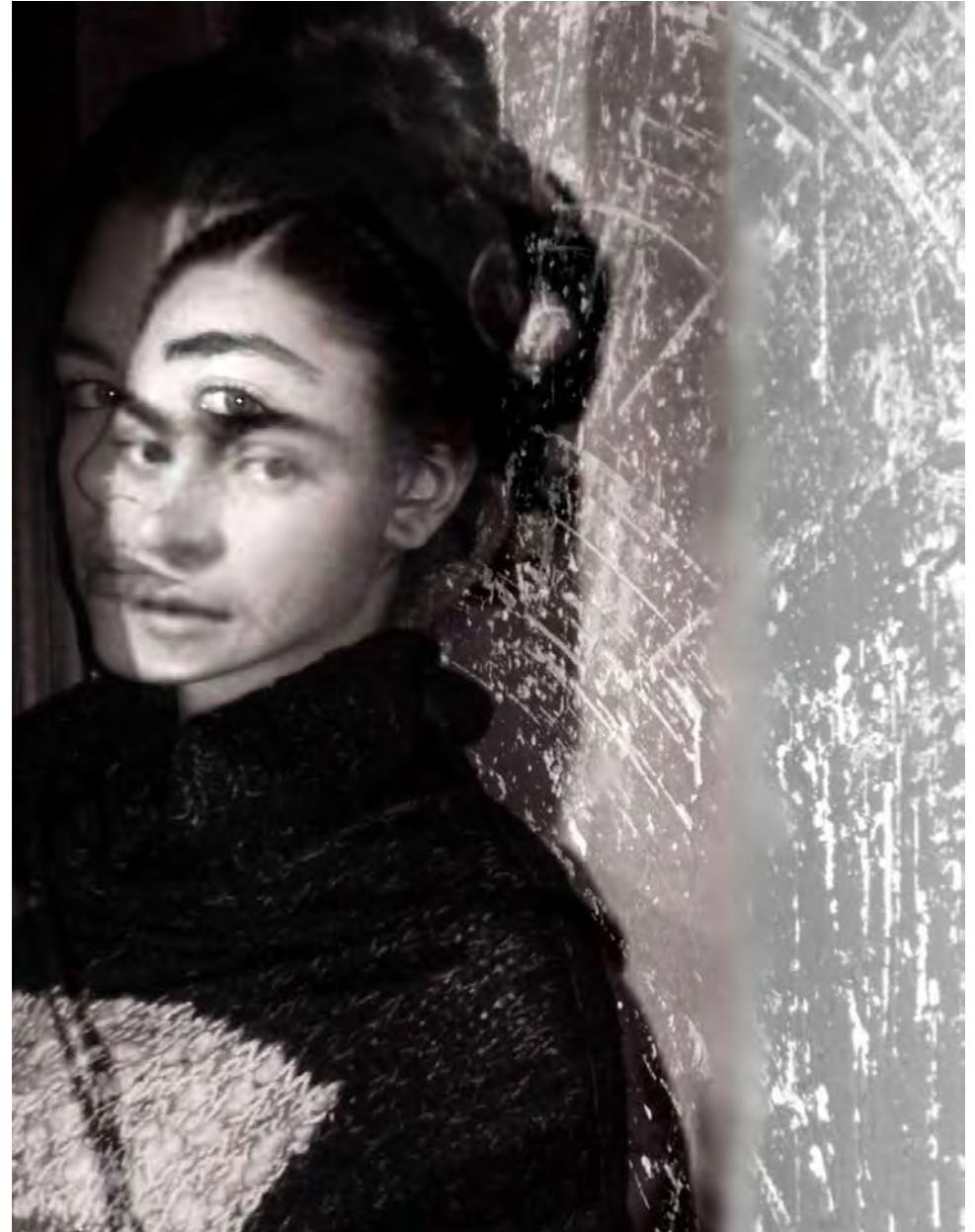
I davant meu, escrivint poemes, es trobava el mateix Gustavo Adolfo Bécquer. Sigil·losament, vaig fer unes passes cap enrere, quan vaig xocar amb algú que mirava fixament un retrat de la biblioteca.

Tot seguit mormolà:

—Creia que la inspiració no vindria, però és aquí. Ja tinc la idea per a la meva propera obra —va dir amb un somriure—. Ja en sé fins i tot el títol: *El retrat de Dorian Gray*.

L'home que hi havia palplantat davant meu era Oscar Wilde.

Em vaig despertar sobresaltat. Vaig cercar amb la mirada el llibre de la biblioteca que havia d'entregar. En el seu lloc n'hi havia un altre.

SENSACIONS

Damià Vicens Ramis

IES Josep Maria Llompart

HAVIA ESTAT ESPERANT I IMAGINANT-ME AQUEST DIA DES DE FEIA ANYS. Era el 3 de desembre de 2014, el dia que esperava per mostrar que els meus esforços i dedicació no havien estat debades. Els espectadors m'examinaven amb les mirades fixes sobre meu. Vaig pensar: *tenc molta por, tenc el cor a punt d'esclatar*. Tots els músics estaven preparats, però jo amb els nírvis no podia ni tan sols veure les teclcs del piano.

Enguany fa just 9 anys que va començar la meva passió pel piano. M'havia proposat que aquest moment arribàs a la meva vida. Es feu un silenci immens i ens varen donar el senyal per començar. Tenia al davant les partitures que havia practicat durant tant de temps.

Els violins van començar, i jo... estava preparat per a la meva entrada.

Tot va ser impactant i ràpid.

*Hi ha dues classes
d'escriptors genials:
els que pensen
i els que fan pensar.*

Joseph Roux

(1834-1905) Abat catòlic, poeta i filòleg francès

1r BATXILLERAT

MEMÒRIES D'UNA SABATA

Marian Ferrer

IES Joan Alcover

LA MEVA VIDA HA ESTAT SEMPRE UN CAMÍ ARDU.

Just acabada de néixer em varen ficar de bon matí a un camió amb les meves germanes i companyes. Després d'una hora de trajecte ens vàrem aturar i una per una el conductor ens va baixar a una botiga. Per un foradet que hi havia al meu jaç vaig veure un rètol a la porta que deia "Nike"; més tard vaig saber que això era el nostre llinatge. Allà a la tenda ens varen agafar altres persones i ens varen repartir: algunes al mostrador, algunes al magatzem. A jo em va tocar l'avorrit magatzem, a una pila de caps amb les meves germanes bessones. El primer dia vaig provar alguns peus, però cap de la meva talla. Vaig descobrir que era una esportiva, asexual, de la família "Nike", blava i blanca i talla 42; això volia dir que estava grassa segons els canons establerts i que em costaria trobar un peu adequat per jo.

Després de dies, setmanes, fins i tot mesos, tancada al magatzem, va arribar el dia gloriós, aquell moment tan esperat: em vaig assajar el meu peu ideal i me'n vaig anar a viure amb ell. En aquell moment la meva vida va canviar, ja no era una sabata òrfena sinó que tenia una família. Tot i que al principi el peu de l'humà em va fer un poc de mal, m'hi vaig adaptar ràpidament i vaig passar moments extraordinaris amb la meva persona. Fos a asfalt, aigua o fang, sempre anàvem plegades, ens estimàvem molt. Tot era fantàstic i meravellós.

Però tot el que és bo s'acaba. En un tres i no res va arribar l'estiu i jo vaig passar a ser una sabata de segona: em varen arraconar dins una caixa i vaig passar molt de temps sense veure la llum del sol. Un dia, a la fi, em vaig despertar sobtada per la llum i la meva persona em va agafar: era dia d'excursió! Va ser un dia magnífic, com els d'abans. Ja tenia l'esperança que tot tornaria a ser igual, però anava molt errada.

No vaig tornar a estar amb el meu peu en tot l'estiu, i quan aquest va acabar... sorpresa: sabates noves per al meu humà! Em va substituir, com si mai hagués existit. Dos dies d'estar amb la nova sabata i ja la tractava com si fos jo, amb qui havia mantingut una llarga i seriosa relació.

Prop de dos mesos després del reemplaçament, sense haver tornat a provar, veure o tan sols ensumar el meu antic peu, vaig trobar que havia arribat l'hora: era el moment de la gran fugida. Necessitava descobrir quin atziac destí els esperava a les sabates abandonades, òrfenes un altre cop. Així que vaig traçar un pla amb deteniment i vaig aconseguir desfer-me de la meva persona, amb qui tants bons moments havia passat, dient adeu a la meva antiga vida. Quan vaig ser dins el poal dels fems, envoltada d'altres sabates fugitives, em vaig adonar que ja no hi havia tornada enrere: era una sabata abandonada.

La meva vida sempre ha estat un camí ardu, però al final he vist la llum.

Ara han passat dies, setmanes, mesos, des de la gran fugida. Ningú ho podria dir exactament: aquí a baix, al món subterrani, amb milions de sabates convivint, ningú controla el pas del temps.

Des que soc una sabata del subsòl he descobert moltes coses, molt més del que vaig aprendre a la meva anterior vida, on només vaig començar a caminar. He après que la meva vida no serà tranquil·la, perquè sempre hi haurà feines a fer, però al vespre un bon coixinet per descansar, i no fa falta cap peu!

Tot i així, a vegades pens en tu, peu estimat. Mai t'oblidaré.

memòries d'una sabata

PARANY A LA MEMÒRIA

Pau Fiol

IES Joan Alcover

DESPERTO I NO SÉ QUI SOC. NO SÉ QUÈ FAIG AQUÍ. NO RECORDO EL MEU NOM, NI RECORDO EL MEU PASSAT. NO ENTENC RES.

—Tens tres minuts per explicar-me, per donar-me una sola raó per la qual no t'hauria de fer trossos i posar-los al bol del meu gos, perquè se'ls mengi un a un, com he fet amb la Roser. El temps corre.

La veritat és que no sé com he acabat aquí ni per què, però sé que demanar de què se m'acusa només empitjorarà aquesta atziaga situació. Crec que és més intel·ligent pensar en una manera d'escapar, de fugir d'aquí... Què és això? On soc?

Soc a una sala blanca plena de rellotges i tots marquen una hora diferent. Només hi ha un detall que em crida l'atenció: aquell gos enorme que hi ha lligat al fons de la cambra, blanc com la neu... i la sang que li regalima de la boca.

Aquest psicòpata no menteix. No és cap broma pesada. Noto com el pànic envaeix el meu cos. Miro aquests ulls marrons que desprenen bogeria, que estan desitjant veure la meva sang escampada pel terra i m'empasso la por.

—Em podries donar un tassó d'aigua, per favor?

—Va, no em facis riure. De veritat que això és l'únic que penses dir?

—Sí, és el meu darrer desig. Ja que he de morir, almenys deixa-m'ho fer hidratat.

Torna després de mig minut, amb un tassó ple d'aigua a una mà i una pistola carregada a l'altra. I quan em dóna el tassó, li demano:

—Què noms?

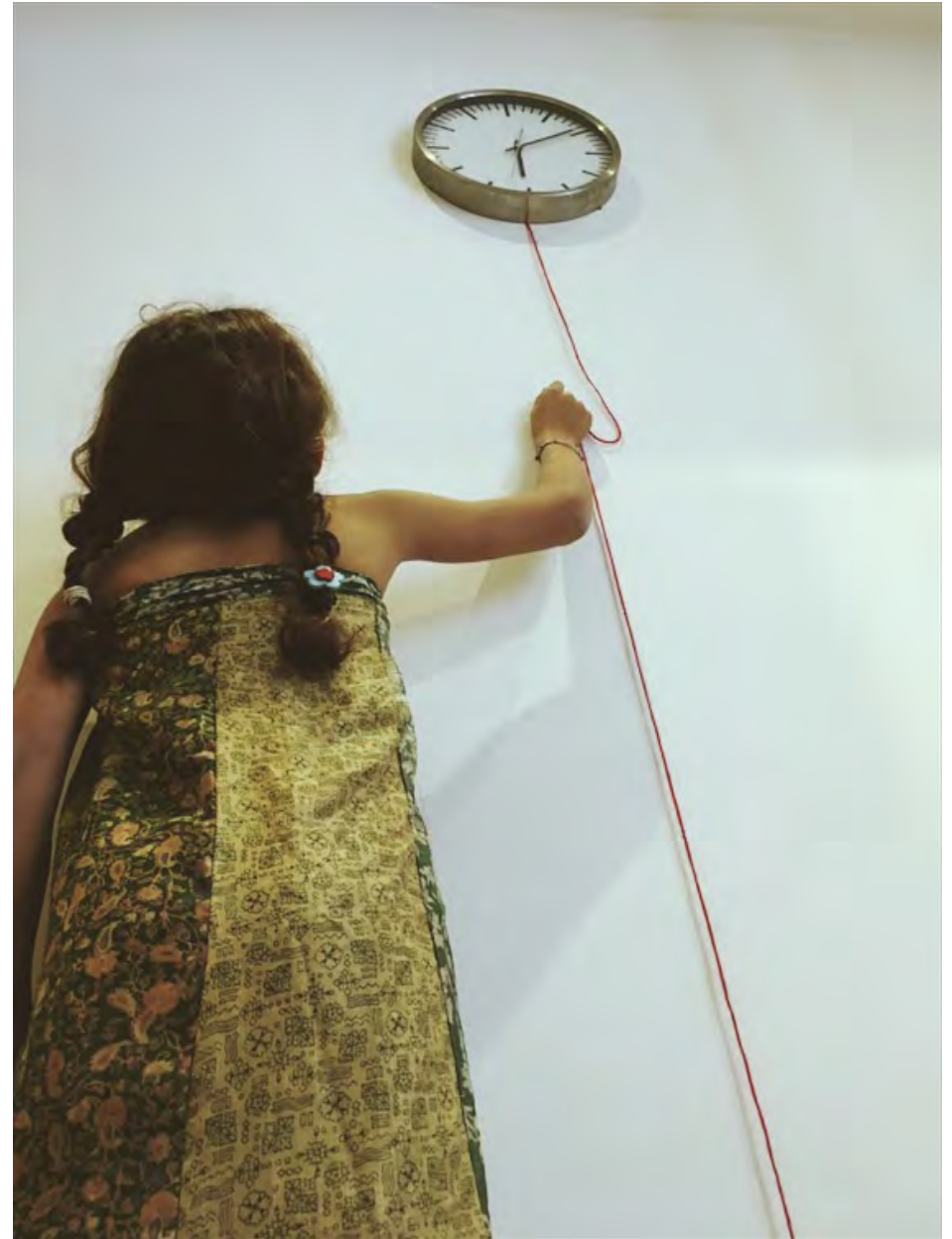
—Èric Vergés, potser em coneixeràs. Abans cantava al grup Els Catarres.
 —Què?! —Estic començant a recordar.— Sé que el meu horror es reflecteix al meu rostre, i l'Èric ho ha notat.

—Veig que comences a recordar, eh, Jan? —Riu com un psicòpata, sens dubte ha perdut el cap.

Mentre riu, rebrà el tassó d'aigua contra el seu cap. Cau a terra i comença a sagnar, ha perdut el coneixement. Començo a córrer cap a la porta i, quan l'obro, hi ha un home a l'altre costat i m'apunta al cap amb una pistola.

—Èric Vergés? Pagaràs pel que has fet.

—No soc jo! —Però la bala em travessa el crani. I tot acaba.

ESPURNES

Sergio Jarillo

Col·legi Santa Mònica

ASSEGUT EN AQUELLA SALA AMB CENTENARS DE NOIS MÉS BEN PLANTATS, ATRACTIUS I AMB MÉS EXPERIÈNCIA QUE JO, ESTAVA ESPANTAT. ERA IMPOSSIBLE QUE ACONSEGUÍS ALLÒ. PERQUÈ AQUELLA NOIA M'ESCOLLÍS HAURIA D'ESTAR CEGA, LITERALMENT.

Tots els aspirants caminaven d'un costat a un altre del passadís repassant els seus papers i amb els seus currículums en mà. Jo, al contrari, histèric en una de les cadires tenia el cap ficat entre els braços mirant-me al pit. Creia que si m'hi fixava massa podria veure el meu cor, la rapidesa amb què anava i la rapidesa amb què se'm pararia si seguia a aquesta velocitat.

Però no ho va fer, almenys no en aquell moment. Seguia nerviós. Movia la cama desesperadament a un ritme que podria haver estat perfectament una cançó de Shawn Mendes.

M'havia preparat l'entrevista. Però sabia que no tenia cap oportunitat. Et donaven el que cercaven i tu t'havies de presentar i fer l'entrevista, simplement això.

—Arthur Spark —va dir la mànager de la noia d'aquesta enrevessada història que començava just ara. Em vaig aixecar amb la mirada de centenars de nois posada en mi. Em sentia diminut enmig d'aquell enorme passadís. Enmig d'aquella immensitat de persones.

Karen, pel que vaig poder llegir en el cartell que portava penjat a la banda esquerra de la seva americana negra, m'incentivava amb el seu braç a passar a la sala on tot el meu futur es decidiria. Era petita, una diminuta sala blanca. Les parets blanquinoses tenien una impressió de rugositat i aspror. Enmig de la sala hi havia una taula amb una cadira a un costat i dues a l'altre. En una d'aquestes seia una noia encara més bella que Karen. El seu pèl platejat podria haver encegat

qualsevol que passés pel seu costat mentre el seu perfecte pèl reflectia la llum del sol que tant coneixia. La seva pell era un intermedi entre el pàl·lid i el bru. Semblava que, simplement veient petits trams del seu cos, podia veure un futur entre els seus braços. Però tot era allò, un “podria”. Una possibilitat d’una entre un milió. Els seus ulls eren verds grisosos que reflectien l’eternitat d’un mar en el qual no m’hauria importat ofegar-me o navegar en naufragi.

—Bon dia —van pronunciar els perfectes llavis d’una noia igual de perfecta. Encara no sabia el seu nom, però estava segur que seria igual de bonic que ella mateixa. Em vaig asseure.— Has portat tot el que demanàvem a l’anunci? —va dir Karen amb la mateixa dolçor amb què m’havia rebut. Li vaig entregar la meva documentació i el meu currículum. Semblaven no necessitar res més, i la veritat és que no em va importar. En aquell full estava el poc que havia aconseguit en això de l’amor, i el molt que havia fet per intentar-ho.— Comencem, llibre preferit?

—*Tu, simplement tu* —vaig dir convençut. Recordo perfectament aquell llibre perquè me’l va regalar la meva àvia, em va dir que allà esperaven les respostes a la impaciència i l’amor. En ella el protagonista recorre cel i terra, llum i fosc, el món real i el món dels somnis, per tal de trobar la noia que li va deixar la pedra en forma de cor i saber viure una vida en què no tot és tan senzill com sembla.

Era impressionant tot el que havia avançat la societat. Ara trobaves l’amor en entrevistes que semblaven de treball, entre parets que semblaven el teu cor. Els meus avis m’explicaven que, abans, la gent simplement xocava pels carrers, recollien el que sense voler una persona havia fet caure a l’altra i que, en aixecar el cap per donar-ho, sorgien els milers d’espurnes que encenien el llumí de l’amor que esperava en cada cor.

—He vist en el teu currículum que escrius històries, quin tipus d’històries? —va dir ella, La Noia Misteriosa amb un to sec. No m’ho esperava i es reflectia a la meva cara.

—Bé, quan em ve la inspiració i les idees, el primer que se m’acut és plasmar-ho amb paraules. Sobretot, escric el que sento —vaig dir amb la major seguretat que vaig poder reunir, ja que em tremolava tot—. També vaig escriure alguna de les cartes que el meu germà li va donar la seva nòvia per aquella època, i més coses. —I vaig esbossar el mig somriure ximple que sempre em surt en aquests casos. Però era la veritat. El meu germà mai havia estat un virtuós amb l’escriptura, i preferia que ho fes jo a fer-ho ell malament.

—I va funcionar?

—Bé, ara estan casats així que suposo que alguna cosa sí que va fer.

I vaig aconseguir el que mai havia esperat que fes. Ella també va esbossar un mig somriure de costat i la seva mirada i la meva es van creuar. En aquest mateix instant, van saltar els milers d’espurnes que van encendre el llumí que esperava a cremar en el meu cor. No sabia si també ho havia fet en el seu, però ara sabia que l’amor es podia trobar tant en un descuidat xoc al carrer, com en una entrevista a la recerca de l’amor.

FRIDA

L'APRENENT DE RELLOTGER

Carles Martínez Fuentes

IES Josep Maria Llompart

DIUEN LES MALES LLENGÜES QUE EL SENYOR ALEXANDER COOPER HA ESTAT BUSCANT-ME PER TOTA LA CIUTAT; PERÒ NO EM PODRÀ TROBAR MAI, JA QUE DES DE FA uns dies estic enfora, lluny de la costa d'una Anglaterra podrida i esclava dels dictats del capital. Ara estic comercialitzant l'*smog* envoltat per un aire salabrós de mar fresc; ell no m'agafarà mai. Mai no sabrà on soc. I... no em penedeixo de res.

Encara recordo quan fa un temps vaig ser el seu deixeble. Allà en la seva vella i antiga rellotgeria. Alexander Cooper, aquell vell miserable, em va fer treballar sense descans per cada cèntim del meu salari; i un cop arribada la Gran Revolució, va descobrir que em podia substituir per una màquina de rellotgeria, em va llençar directament al carrer, com si jo fos un simple objecte sense ànima. He de dir que no soc de la mena de persona que, davant d'aquest fet s'agenolla i resa al gran Déu per una salvació divina. En aquell moment, l'única cosa que en realitat desitjava era venjar-me d'aquell home tan cregut; així que, aixecant-me amb determinació el vaig maleir. Vaig sortir corrent i jurant, solemnement, que li faria pagar tot quant m'havia fet.

Alexander Cooper sempre havia tingut una vista deficient. A més, quan queia la nit, sempre s'oblidava de comprovar si la finestra del taller era tancada. No, no us penseu que soc un lladre, i tampoc duc a terme actes vandàlics; però aquest factor era el que em va permetre executar el meu pla. Jo volia molt més que fer-lo patir. Volia que fos acusat sense poder demostrar la seva innocència, volia que ell sentís la mateixa desesperació que jo havia sofrit, i per damunt de tot, sabés que era jo, el seu deixeble, el causant del que s'esdevindria... I, per això, els seus apreciats rellotges eren la clau de tot plegat.

Una calorosa nit d'estiu, decidit a dur a terme el meu pla, vaig agafar la meva boina i vaig partir cap al taller. Alexander Cooper havia deixat la finestra oberta i vaig aprofitar per entrar-hi. Quan ja era dins, em vaig asseure just davant la taula on hi havia totes les eines que van fer sorgir, salvatgement, els meus pensa-

ments. Jo tenia milers d'idees, condicionades per un pensament fred i una ment calculadora; i llavors, de sobte, em vaig trobar mirant el sostre amb un somriure enigmàtic: sabia que havia tingut una gran idea, i que la portaria a terme amb estil. No sé si alguna vegada algú us ho ha dit, però heu de saber que els rellotges són un objecte poderós: hi ha una força terrible dins la seva composició de molles i engranatges. El rellotge d'un cavaller es queda prop del cor, i allà és on el dany pot ser irreversible. Jo no sóc cap màquina, com aquell monstre que em va reemplaçar; però puc treballar molt més. Em vaig quedar tota la nit despert, entre engranatges, molles i cargols, i no vaig parar fins que vaig haver acabat el meu gran experiment que canalitzaria la meua venjança. Vaig arreglar un dels rellotges que Alexander Cooper tenia a l'expositor de la tenda, i el vaig capacitar per fer alguna cosa més que marcar el temps. Era un giny perfecte, i encara conservaria el temps immaculat.

Així doncs, la setmana passada, abans de la fugida (que encara duc a terme), un jove es va aturar davant de la botiga d'Alexander Cooper, i, curiosament, va agafar el rellotge que la nit abans jo havia manipulat per a l'ocasió. El client va pagar per aquell rellotge que havia encisat i quan va ficar-se'l dins la butxaca interior de la seva gavardina, al costat del cor, el *tic-tac* de l'agulla va engegar el màgic magnetisme que va fer parar el bombeig de la sang, causant-li la mort.

Segurament Alexander Cooper, l'home que ara em busca per tot Londres, va saber qui havia planejat la seva caiguda com a comerciant i com a persona; però ja sabeu, com us he dit al principi, que no em penedeixo de res. Tot va funcionar de manera impecable, perfecta i calculada... ben igual que les agulles d'un rellotge quan marquen el temps.

AL·LUCINACIONS D'UN BOIG

Taiyou Mir Kato

IES Joan Alcover

AIXÒ ERA I NO ERA, UN HOME QUE ESTAVA COMPLETAMENT BOIG I QUE volia matar el moix del coixí de la dona que vivia enfront de ca seva perquè, segons ell, el mirava malament. La dona cada vespre s'asseia en una cadira de la terrassa, després d'un dia atziac, amb el coixí a l'esquena, de manera que la cara del moix sobresortia per damunt de la cadira en direcció a la casa del boig.

Així que durant tota una setmana va anar a ca la dona per observar el coixí amb un petit raig de llum produït per una llanterna. La dona l'utilitzava també per dormir, així que havia d'anar amb molta cautela per no despertar-la.

A la vuitena nit la dona es va despertar a causa d'un renou. Ella sabia que hi havia algú a l'habitació, però després d'estar una estona asseguda al llit, va tornar a tombar-se per intentar dormir, cosa que li va impedir la por que estava passant. El boig encara seguia allà, esperant, i.

quan va encendre el petit raig de llum apuntant a la cara del moix, va veure que els ulls s'havien tornat de color vermell, cosa que estava provocant ell mateix amb la llanterna.

De sobte va començar a sentir els batecs de la dona, cada vegada més forts i sonors, fins que ell mateix va pensar que els veïns també els sentirien. Així que va donar màxima potència a la llanterna, va agafar el coixí i va asfixiar la dona. A continuació va fer el cadàver a bocins i els va ficar dins la gelera de la cuina.

L'assassí es va quedar a la casa pensant sobre el que havia fet i, pensant i pensant, va passar una hora. El rellotge de la sala d'estar va marcar les 5 de la matinada. Tot d'una es va adonar que els batecs de la dona, en realitat eren les campanades del rellotge.

Sense temps per processar la informació, algú va tocar el timbre de la porta. El boig va anar a obrir-la i va veure que eren uns policies que deien que havien estat avisats per un veí que havia sentit un crit. Els agents varen comprovar que tot estava en ordre i fins i tot es varen quedar a xerrar amb l'assassí per gentilesa seva.

Al cap d'una estona, aquest va tornar a sentir un renou semblant a l'anterior que cada vegada augmentava més, fins a l'extrem que pensava que els agents ho sentien i que s'estaven burlant d'ell.

Llavors el boig va obrir la gelera i es va delatar.

BUIDA

Marc Morell Crespi

IES Josep Maria Llopart

OBRÍ ELS ULLS I ERA ALLÀ, AJAGUT AL SEU COSTAT, TAN PROPER I TAN DISTANT ALHORA. AQUELL DIA seria el dia, no pensava aguantar-ho més. Va destapar-se sigil·losament i va aixecar-se del llit amb cautela de no despertar l'home que hi dormia. Un dolor agut li va recórrer la cama dreta, la pallissa del dia anterior havia estat brutal. Caminà decididament cap a la porta i mirà d'obrir-la. Estava tancada, un calfred li va recórrer tot el cos. Es quedà mirant-la: l'element que li bloquejava el pas a la llibertat, un simple objecte, com ella mateixa segons la concepció de la realitat de l'home que dormia al llit. I la clau? On devia ser? Mentre estava immersa en els seus pensaments va sentir com una mà freda l'agafava per l'espatlla, es va girar, sabia qui era i què passaria. Va aclucar els ulls i va esperar que passés tot. Va passar.

Unes hores més tard van entrar a la casa uns homes vestits de blau i amb molta cura s'emportaren el cos de la dona embolicat en una bossa blanca. Uns altres homes de blau els acompanyaven, però aquests s'endugueren el monstre que havia causat tant patiment. I la casa?

Buida. Buida com el crani de l'home que hi havia habitat, buida com el cos de qui un dia hi havia recorregut, contenta, els passadissos, feia molt temps. Ara, com tantes altres coses, la casa era buida.

INEFABLE ÀNSIA DE LLIBERTAT

Natalia Opris

IES Joan Alcover

FA QUI SAP QUANTS ANYS EL MÓN ES VA VEURE SOTMÈS A UN GRAN CANVI I LA HUMANITAT ES VA VEURE OBLIGADA A DIVIDIR-SE SEGONS LES SEVES CAPACITATS MÉS destacables. Els intel·ligents i astuts, s'encarregaven del comandament, d'inventar i avançar en la tecnologia; els bondadosos, d'ajudar a tothom; els valents, amb coratge, de mantenir tot segur; els sincers, d'aplicar la justícia; i els treballadors, amb expectatives, de dur a terme la indústria i producció del país. Així s'aconseguia mantenir tot en ordre.

En canvi, hi havia persones, que no eren ni intel·ligents, ni bondadoses, ni treballadores, ni, de bon tros, valentes. Tenien més d'una capacitat. Per tant, no encaixaven en cap lloc en concret i la societat els abandonava, Vivien lluny de la ciutat, als afores, en males condicions, on ningú els veia. Vivien completament al marge i ningú els tenia en compte. Alec Hawk era el més egregi de tots, tenia totes i cadascuna de les qualitats però, això, en aquell món no tenia cap valor.

Un dia, fins i tot dins de la marginació, el grup d'abandonats van sentir el gran problema social que hi havia. Estaven passant per una epidèmia, que ningú podia explicar ni esbrinar el perquè o d'on havia sortit. Dia i nit se n'investigava l'origen i la cura però no hi havia respostes, només la mort de centenars de persones. Alec, que quedaria parat, va treure tot el seu coratge i va cercar tot sol respostes, sense recursos i sense descans. Va caminar per totes les zones infectades, va visitar hospitals i va parlar amb gent malalta, amb familiars de víctimes, metges i testimonis.

Passaven dies i tota la ciutat s'omplia de desesperació, sobretot Alec, que no sabia on més cercar o què més fer. Se li acabaven les idees i això li feia pensar que possiblement era veritat, que era un abandonat sense capacitats.

Va ser llavors, mentre estava submergit en els seus pensaments, quan va pensar a cercar pistes dins de la casa d'algun malalt. Va anar a cercar informació a les

l·listes dels morts més recents i va trobar-hi Maria James, una senyora d'uns 60 anys que havia mort dies enrere a la seva casa a causa de la infecci3. No va visitar cap hospital ni tan sols va donar avi de la seva malaltia, es va dedicar a estar a casa esperant la seva mort. Era l'oportunitat perfecta per a Alec, aixi que no ho va dubtar i va anar directe al domicili de na Maria.

Va cercar de dalt a baix per tota la casa i no trobava res que pogués ser-li d'ajuda, passaven hores i seguia sense una pista u·til. Fins que per un instant va veure una cosa reflectida en el petit rellotge de la seva ma, era un tass3 situat a la cuina. Quan Alec ho va observar, hi va veure una cosa diferent: unes petites taques seques al petit tass3 de vidre. Va ser llavors quan va saber que la resposta es trobava en aquell tass3 que va veure gràcies al reflex del seu rellotge.

Va agafar el tass3 i va anar directe a analitzar-lo, va trobar que les taques eren d'aigua contaminada. All3 el va sorprendre. Va agafar mostres de totes les fonts d'aigua de la ciutat i el resultat el va sorprendre encara m3s, l'aigua que sortia per les aixetes estava contaminada per bacteris que desconeixia, bacteris que possiblement eren els causants de milers de morts.

Corrent va anar a explicar la notici3 a l'Estat, que —com era d'entendre— no li va fer ni cas perquè era un abandonat. Però Alec no es va donar per vençut, va convèncer els investigadors de fer les mateixes proves que ell va fer, i el resultat va ser el mateix. Amb aquests resultats, de seguida es va cercar i aconseguir una cura, i no només les persones malaltes van aconseguir viure sin3 que l'acci3 d'Alec va fer possible la ruptura d'aquesta societat dividida, creant una societat on cadascú era el que volia. No hi havia intel·ligents, no hi havia treballadors, valents ni abandonats, només persones, persones que destacaven en el que volien i eren el que volien ser.

ROMANIÀ (CLÀM A LA LLIBERTAT) (2017)

Pau Pascual

CC Santa Mònica

AL JARDÍ DE LA CORT RESTA ESCLAU
el bon aucell d'una rondalla.
Captiu mor dins els laments,
laments d'una àliga a palau.

Tos ulls gelosos contemplen
a la llunyana pau del tossal
el voltor sobirà en ala estesa,
alt en son vol celestial.

Reina de l'aire, com has acabat
de ser amunt a ser a una gàbia?
Què has fet per sofrir l'angoixa,
les ferides d'aquesta societat?

Crida, aucell, i defalleix en ton plany!
Deixa't morir amb cada llum naixent,
com segueixes cercant la llibertat
si d'ambdues potes estàs lligat?

Mort a aquells qui et feriren,
que amb les pedres t'escorxaren la carn.
Fora compassió a aquells qui et tocaren
amb les mans corruptes plenes de sang!

No tindràs un Bernat innocent,
ni un sol cant de flabiol embreixat,
que corrompi l'òxid de tes cadenes,
que t'extregui de la seua potestat.

Ja no fregaràs la mar amb les plomes,
no creuaràs més el cel ennuvolat,
no rapinyaràs més la terra amb les urpes,
avui s'apaga la fama de la teva ànima.
Avui mor la llibertat.

FLOCS DE NEU

Maria Antònia Vercher Adrover

IES Joan Alcover

TORNAVA A SER DESEMBRE. ESTAVA UN ALTRE PIC ASSEGUDA AL MATEIX BANC DE SEMPRE, SOSTENIA LA BOTELLA DE BOURBON AMB LA MÀ TREMOLOSA QUE EM FEIA de coixí, i una sabata banyada que em feia passar fred. Des de la meua perspectiva es podien veure totes les persones que passejaven pel carrer de Sant Miquel; parelles, amics, famílies, nins, persones majors, tots amb un somriure enorme.

I jo, aquell dilluns (o dimarts, sols no sé en quin dia em trobava) no era capaç ni de caminar en línia recta. Tenia la vista ennuvolada, els peus no m'aguantaven i la veu no em sortia.

Els llums de Nadal ja il·luminaven la ciutat, recordant-me aquells moments que mai més tornarien a repetir-se, recordant-me tot aquell amor que va morir feia ja molt de temps, i que jo no aconseguia superar...

Les nades ja tornaven a sonar, de boca en boca anaven contagiant felicitat als altres, mentre que a mi no em transmetien més que nostàlgia del que havia estat la meua vida, perquè el que tenia aleshores no es podia considerar una vida.

Cada matinada m'amagava a qualque racó, on ningú em pogués veure, amb l'alè d'alcohol i les cames desgastades d'haver deambulat tota la nit sense descans. Res tenia sentit, res em donava motius per canviar.

Començà a nevar i a cada floc de neu hi podia veure munters de moments que vaig viure amb la meua família; amb el meu marit que ens abandonà d'un dia per l'altre, sense cap motiu conspicu, i que em deixà tota sola davant el cuidat dels meus fills. Ens vàrem quedar sense cap font d'ingrés, i la mala nutrició va fer més greu la malaltia degenerativa del petit, fins a arribar al punt que acabà injustament amb la vida del meu innocent nin. Poc després em foren arrabassats els

meus altres dos fills, a causa de la incapacitat de treure'ls cap endavant i de les inacceptables circumstàncies que se'm donaren per surar-los. Eren tan petits que no crec que em recordin quan siguin grans, per a ells hauré estat una ombra buida del passat que no valdrà la pena recordar.

No vaig tornar a saber res del meu home, vaig passar mesos, fins i tot anys, cercant-lo; demanant als seus amics per ell, a la seva feina, als veïnats per si l'havien vist partir... Només volia que sabés la pèssima notícia que tant em va afectar. Però ningú sabia res. Vaig arribar a la conclusió que havia trobat una dona que estimàs més, probablement més jove i bella que jo, i ho havia deixat tot per ella.

Vaig passar una època de desesperació i misèria profunda, vaig donar-ho tot per perdut, i quan em vaig decidir a voler canviar-ho i lluitar, ja era massa tard. Em vaig veure sola davant la vida, perduda i desolada, i em vaig entregar a la beguda.

A partir d'allà, ja no sé ben bé quan vaig acabar al carrer i vaig caure en el més extrem dels pitjors casos en què m'havia trobat mai.

Cada hora que passa, per jo és només un allargament del meu sofriment, i cada vegada es fa més i més obscur...

Avui fa uns deu anys que es va acabar la meua vida, i sospito que aquest Nadal serà el darrer que veuré. No em matarà l'alcoholisme, ni les malalties, ni el fred tallant de l'hivern... Possiblement moriré de la pitjor manera que podria témer ningú; moriré d'una profunda tristesa que es va instal·lar al meu cor el dia en què em vaig quedar sense res, el dia que em vaig quedar amb l'única companyia de la soledat.

Escriure és sempre protestar
encara que sigui
d'un mateix.

2n BATXILLERAT

ESTIMAT

Olga Bosqued

CC Santa Mònica

LES HORES PASSEN I, ELLA, SENSE PODER FER RES. EL RECORD TRENCA LA SEVA ÀNIMA. LA DESTRUEIX EN BOCINS. LA SEVA SIMPLE PRESÈNCIA ROMP EL SEU COR, EL SEU PARPALLEIG ANIQUILA EL SEU COS. La maneta de la porta gira amb rapidesa; el seu cos s'estremeix. Tot el seu pes cau cap a terra. Aquest mateix sòl li recorda on, unes hores abans va estar per culpa seva. Viu en el dolor, en la tristesa i en camuflar tot el possible les ferides ara visibles del seu amor. Aquelles mateixes ferides, abans només en el seu cor, ara en les seves galtes, indiferents a les mirades de totes les veïnes. Totes les nits, sanglotant de dolor quan els seus braços l'envolten. Una llàgrima cau per la seva cara quan en algun lloc públic, ell, esbossant un gran somriure li dona la mà i, intentant que l'escoltin el nombre més gran possible de persones allà presents li diu:

—T'estim.

Que bonic ha de ser des de fora, va pensar ella. Des de fora res fa mal. És dins on ningú s'atreveix a mirar mai. Potser per por a sentir el que ella sent quan ell alça la veu i la fa callar. Quan la veu ja no és suficient. Una cursa que per a ella mai acaba i que per contra, per a ell, mai és suficient. Ella, no és suficient.

Se li va entretallar la respiració. En aquest instant decideix ser forta i no tornar-li en fals l'acte d'amor. Ell la mira amb condescendència i li estreny la mà fins al punt que, sense poder reprimir-se el plor, els seus llavis pronuncien un "jo també". Ell inspira profundament i alça la vista amb gest de victòria. Ella se'n va al bany i intenta maquillar la tristesa del seu interior amb maquillatge car: al seu marit li surt més rendible que estimar-la. Es mira al mirall amb certa vergonya de no saber ja qui és. Massa vegades ho ha intentat. Desgraciada i bruta se sent quan és amb ell. Es passa la mà per la cara per no semblar dèbil. Encara que no serveix de res. Inspira i es queda molt quieta amb la mirada fixa en el seu reflex, cercant la més mínima esperança en les seves pupil·les, de sobte, desaprofitant de

nou el maquillatge, aquelles noves llàgrimes, tot i que per a ella sempre les mateixes, baixen per la seva cara, aquella lentitud li mostrava la realitat. Una realitat que ja no podia amagar. Realitat que traspassava qualsevol mur, qualsevol amor, fins i tot aquest amor perjudicial, un amor tan dolorós com el suïcidi involuntari; un assassinat: ell i ella agafats de la mà. Es va dir a si mateixa: “estima'l”. Va obrir la porta i, allà era ell. No va voler dir res. Sabia que si ho feia, tot el seu món, la seva raó de ser, ella mateixa, moriria. Pura decadència en els ulls que la miraven. Just en travessar el llindar de la porta una paraula li va fregar el cor: “estima't”.

ART ANÒNIM

Mar Fayas

IES Joan Alcover

Tu sí QUE ETS IL·LÒGIC,
com la vida,
com la mort,
o com l'espai d'enmig.
Aquell ple d'estrelles,
però sense música
perquè ara habita el buit,
com en un museu
sense muses.
Com aquest poema
que ni rima
ni acaba...

EL MILLOR VIATGE DE LA MEVA VIDA

Martí Fullana Miquel

IES Madina Mayurqa

HE RECORREGUT MILERS DE QUILÒMETRES, DES DE Mallorca fins a Barcelona, després França, Alemanya, Rússia, passant pel Canadà, Estats Units, Mèxic, Xile, Perú, Argentina i fins i tot el pol Sud.

Una llàstima que aquest gran viatge l'hagi fet passant el dit per sobre del globus terraqüi de la meua habitació.

VIDA

VIDA

GIRA-SOLS

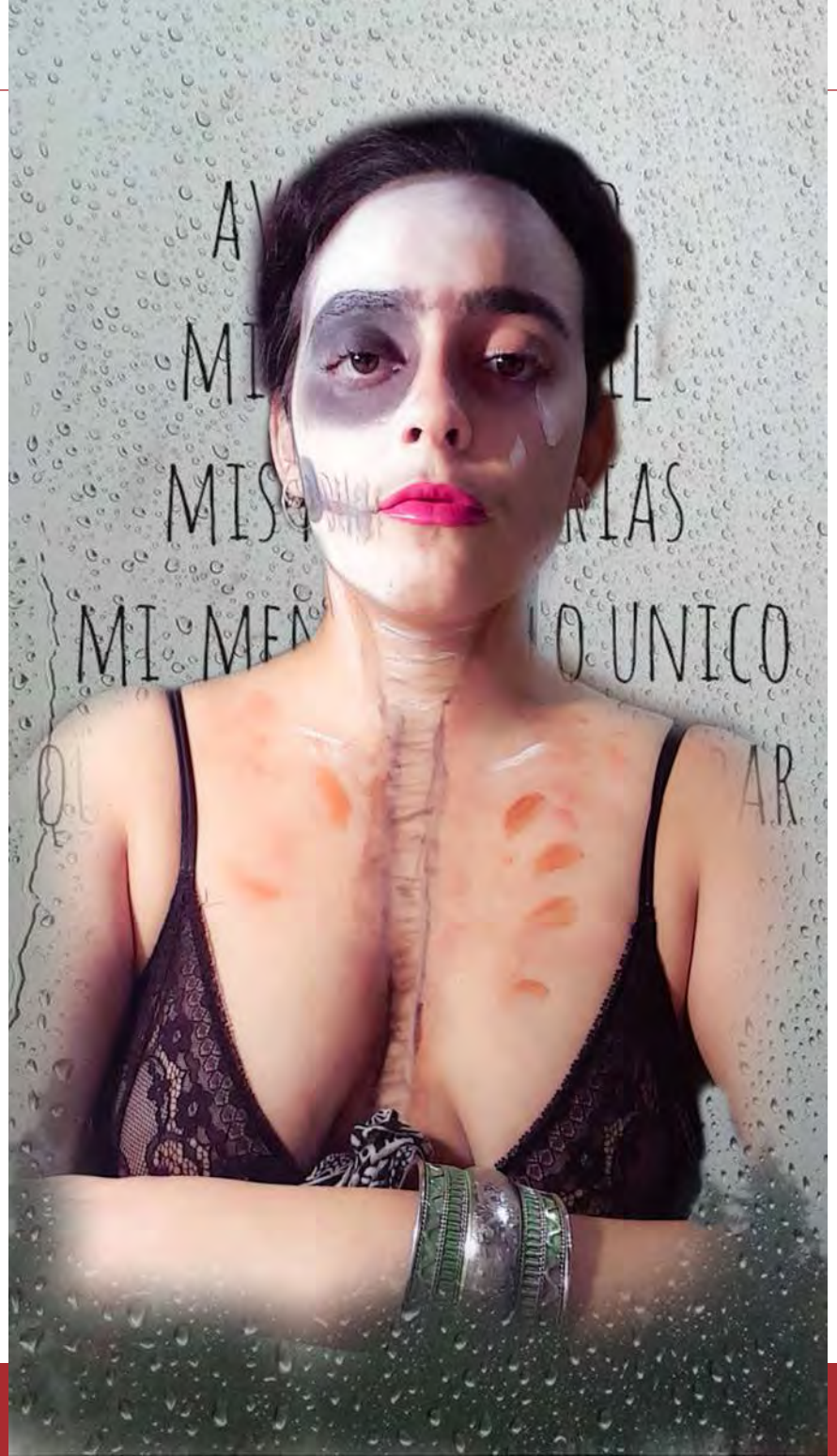
Abril Pericàs

IES Joan Alcover

TAL VOLTA SE M'HAVIEN ASSECAT
els pigments imaginats,
estesos al bell mig de l'aigua.
I els gira-sols no giraven pels artistes oblidats.
Tal volta vaig tardar tant
a contestar als ocells que moren per Nadal
perquè només tenia una rosa,
fora pètals, per regalar-me.
Però he trobat una font de passes.

Un desgavell mil·limètric a l'essència d'un segon.
Una tempesta sense mort,
que em viu.
I, ara,
l'esclatxa entre les meves mans i el cel,
entre la meva pell i el mar,
m'ensenya una vida
més enllà dels gira-sols perduts,
que tens als ulls.

*No estoy enferma, estoy rota,
pero estoy feliz de estar viva
mientras pueda pintar.*

*Soy el tipo de mujer
que, si quiero la luna,
me la bajo
yo solita.*

*A veces tienes que olvidar
lo que sientes
y recordar
lo que mereces.*

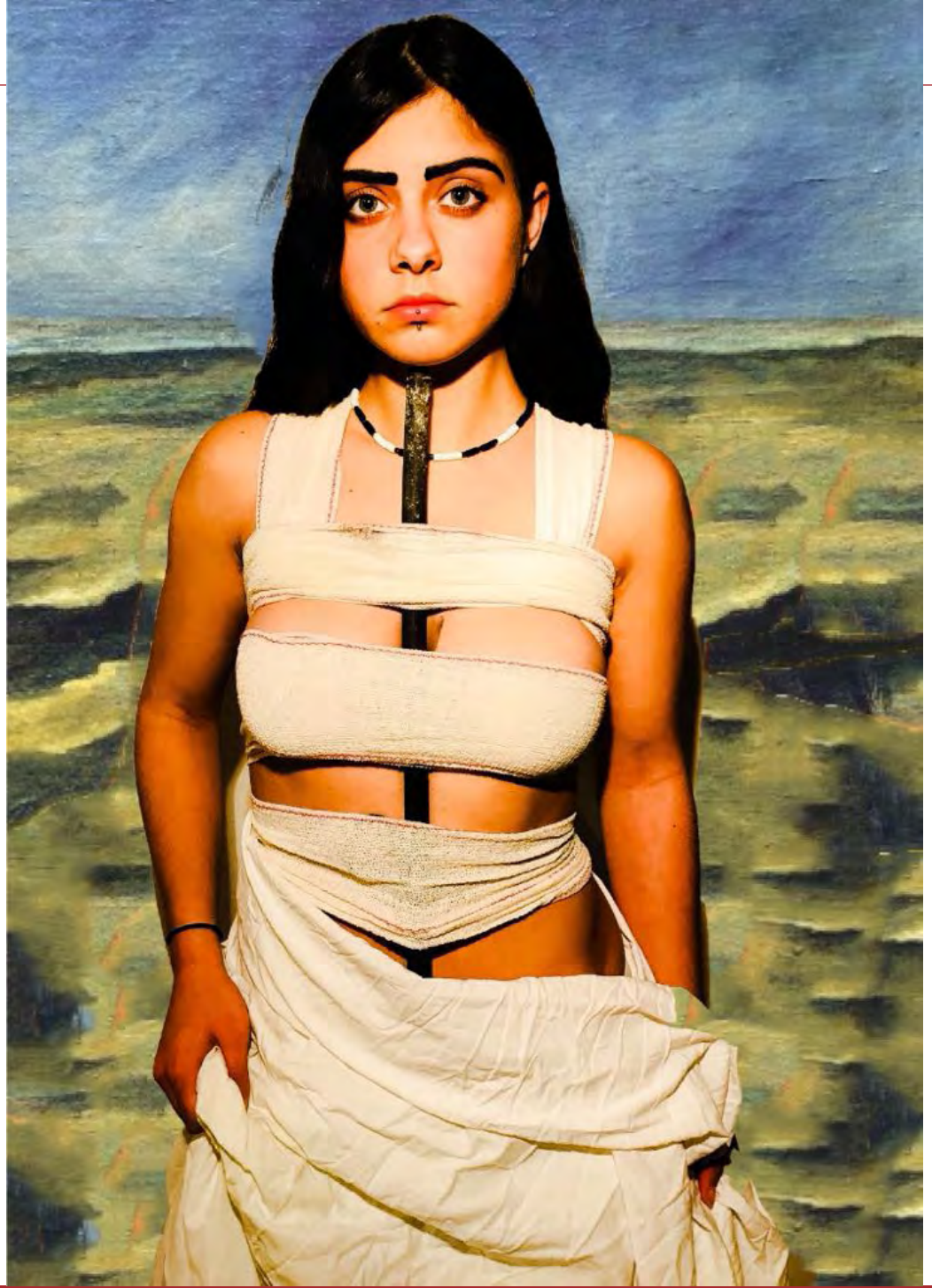

Tiempo al tiempo
y cada huella
irá encontrando
su arena.

Ya lloraste,
ya sufriste,
ya te deprimiste,
ahora toca que
vivas y sonrías.

Árbol de la esperanza,
mantenente firme.

ÍNDIX DE FOTOGRAFIES

PÀGINA	AUTOR I ESCOLA
1	Aina Saumell Martorell. <i>Sagrat Cor</i>
4	Elsa Hoghton. <i>Lycée Français</i>
11	Toni Sánchez Fernández. <i>Lliure</i>
11	Teresa De Castro Calafat. <i>Sant Josep Obrer</i>
12	Sandra López Burguera. <i>IES Joan Maria Thomàs</i>
17	Mireia Pérez Vinyes. <i>IES Son Pacs</i>
19	Aina Montero Pozuelo. <i>Santa Magdalena Sofia</i>
19	Carme Vadell Marí. <i>Mata de Jonc</i>
21	Emma Alomar. <i>Lycée Français</i>
22	Albert Calafell Solivellas. <i>CIDE</i>
23	Lucía Llobera Gómez. <i>Sant Felip Neri</i>
23	Yandira Avalós Castell. <i>Sant Felip Neri</i>
23	Julia Andrada. <i>IES Josep Font i Trias</i>
23	Fernando Pons. <i>IES Josep Font i Trias</i>
23	Jaume Rubí. <i>IES Josep Font i Trias</i>
25	José Miguel Romero Benítez. <i>Santa Mònica</i>
26	Helena Vicho Tamayo. <i>CIDE</i>

PÀGINA	AUTOR I ESCOLA
28	Cel Ballester Matas. <i>CIDE</i>
30	Ana M. Rios Cánovas. <i>CIDE</i>
31	Sarah Fernández Peña. <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>
31	Maria Vadell Marí. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
32	Magdalena Femenía Mas. <i>Santa Mònica</i>
33	Matías Martín Soria. <i>CIDE</i>
35	Daria Saduta. <i>IES Binissalem</i>
36	Héctor Herrera Fresneda. <i>Ntra. Sra. Consolación (Vivero)</i>
37	Emma Alomar. <i>Lycée Français</i>
37	Lola Rosselló Celemín. <i>Mata de Jonc</i>
40	Stephanie Sania. <i>IES Francesc de Borja Moll</i>
41	Mireia Picas. <i>Lycée Français</i>
41	Anouck Gómez. <i>Lycée Français</i>
41	Immaculada Salom. <i>IES Madina Mayurqa</i>
41	Alexandra Ferro Blanco. <i>Santa Magdalena Sofia</i>
43	Mar Córdoba Sales. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
44	Paula Descoubes. <i>Lycée Français</i>

PÀGINA	AUTOR i ESCOLA
44	Varinia Sánchez. <i>IES Francesc de Borja Moll</i>
46	Carme Vadell Mari. <i>Mata de Jonc</i>
49	Laura Blanco Coll. <i>IES Binissalem</i>
49	Sergi López Munar. <i>Santa Mònica</i>
50	Vicent Rubí Chaudhuri. <i>CIDE</i>
50	María Romero Ibáñez. <i>Santa Mònica</i>
52	Jaime Lliteras Villanueva. <i>Santa Mònica</i>
53	Carla Descoubes. <i>Lycée Français</i>
54	Mila Apastegui. <i>Lycée Français</i>
54	Nora González Mir. <i>IES Binissalem</i>
56	Clara Fernández. <i>Lycée Français</i>
56	Blanca Amorós Mas. <i>IES Son Pacs</i>
57	Sara Amorós Sugrañés. <i>Lliure</i>
58	Nayara Sáez Gomila. <i>Santa Mònica</i>
61	Aina Nigorra Jaume. <i>Mata de Jonc</i>
62	Alba Bauçà. <i>IES Ramon Llull</i>
62	Dalila Wratschko Nia. <i>IES Binissalem</i>
63	Samantha Porras Vaca. <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>
64	Paula Macià Díaz. <i>Sant Josep Obrer</i>
64	Marian Gelabert Amengual. <i>IES Binissalem</i>
65	Blanca Amorós Mas. <i>IES Son Pacs</i>
66	Claudia Roig Campayo. <i>Ntra. Sra. Consolació (Vivero)</i>

PÀGINA	AUTOR i ESCOLA
66	Nour Mehanek Samah. <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>
67	Jaume Becerra Corona. <i>IES Juníper Serra</i>
68	Xisca Sánchez Bermejo. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
70	Joana Eugenia García Sans. <i>CIDE</i>
71	Laia Camillo Rosselló. <i>IES Binissalem</i>
74	Nuria Grau Vallori. <i>IES Binissalem</i>
74	Elisabeth Anne Austin Vicens. <i>IES Binissalem</i>
75	Paula Vilardell. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
76	Marta Hayet. <i>Sagrat Cor</i>
76	Nuria Cid Buades. <i>IES Binissalem</i>
78	Carla Cabello Isern. <i>Santa Mònica</i>
80	Yvy Yates. <i>Lycée Français</i>
81	Helena Vicho Tamayo. <i>CIDE</i>
81	Emma Sibila Mulet García. <i>Santa Mònica</i>
83	Mireia Cor Corvell. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
83	Sandra García González. <i>Santa Mònica</i>
84	Natalia Tocino. <i>IES Francesc de Borja Moll</i>
84	Lucía Díaz Vives. <i>Lliure</i>
84	Xisca Sánchez Bermejo. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
84	Joana E. García Sans. <i>CIDE</i>
87	Arnau Vadell Mari. <i>Mata de Jonc</i>
89	Caterina Daniella Rosa. <i>IES Josep Font i Trias</i>

PÀGINA	AUTOR i ESCOLA
90	Gloria Imedio Álvarez. <i>IES Francesc de Borja Moll</i>
90	Nina Jade Wood. <i>CIDE</i>
91	Àngel Cijes. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
92	M. del Mar Cozar Batista. <i>IES Binissalem</i>
93	Olivia Parets Enseñat. <i>Sagrat Cor</i>
93	Paula Suárez. <i>Sagrat Cor</i>
94	Samantha Porras Vaca. <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>
95	Paula Irlanda Fernández. <i>Santa Mònica</i>
95	Arturo M. Acedo. <i>Santa Mònica</i>
97	Laia L'Hermet. <i>Lycée Français</i>
98	Cateria Aguiló Janer. <i>IES Juníper Serra</i>
98	Sara Amores Sugrañés. <i>Lliure</i>
99	Lluís Irago Montaña. <i>Santa Magdalena Sofia</i>
100	Helena Martínez Barceló. <i>Santa Magdalena Sofia</i>
102	Laura Blanco Coll. <i>IES Binissalem</i>
103	Maria Vadell Marí. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
103	Alba Ojeda Martí. <i>Santa Magdalena Sofia</i>
105	Aina Jover Ayza. <i>IES Joan Maria Thomàs</i>
107	Paula Vilardell. <i>IES Josep Maria Llompart</i>

PÀGINA	AUTOR i ESCOLA
108	Alba Ojeda Martí. <i>Santa Magdalena Sofia</i>
108	Pau Pascual Llompart. <i>Santa Mònica</i>
108	Pau Pascual Llompart. <i>Santa Mònica</i>
108	Jaime Lliteras Villanueva. <i>Santa Mònica</i>
109	Emma Lili Fernández. <i>Lycée Français</i>
110	Matías Martín Soria. <i>CIDE</i>
111	Caterina Aguiló Janer. <i>IES Juníper Serra</i>
112	Arnau Vadell Marí. <i>Mata de Jonc</i>
115	Matías Martín Soria. <i>CIDE</i>
115	Ilda Ripoll Peixe. <i>IES Joan Maria Thomàs</i>
117	Nuria del Cid Buades. <i>IES Binissalem</i>
117	Marina Torres Fiori. <i>IES JonAlcover</i>
119	Rita Galmés Grimalt. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
119	Nuria Grau Vallori. <i>IES Binissalem</i>
121	Pau Pascual Llompart. <i>Santa Mònica</i>
121	María Vadell. <i>IES Josep M. Llompart</i>
121	Wimsdom Evans. <i>Mater Misericordiae</i>
123	Dalila Wratschko Nia. <i>IES Binissalem</i>
123	Andrew Osarenkhoe Petro. <i>C. Sta Mònica</i>

The background features a soft, pastel-colored illustration. At the top left is a large, bright yellow sun with rays. At the top right is a large, glowing yellow crescent moon. Scattered throughout are several stylized birds in various colors (yellow, blue, pink, white). The bottom half of the image is filled with various flowers, including sunflowers, tulips, and daisies, along with green foliage. The overall style is gentle and child-friendly.

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE

2018

Palma Educa
+ Temps d'Educació

Ajuntament de Palma